Atlantis Akdeniz'de mi?

Gizemli Atlantis kıtası (Bkz. sayfa 505) gerçekten var mıydı? Yapılan son araştırmalar gerçekten böyle bir kıtanın olabileceğini ortaya koyuyor. Yalnızca bu miti yaratan Eflatun'un iddia ettiği gibi, belki Atlantik Okyanusu'nda değildi.

Atlantis Akdeniz'de mi?

Gizemli Atlantis kıtası (Bkz. sayfa 505) gerçekten var mıydı? Yapılan son araştırmalar gerçekten böyle bir kıtanın olabileceğini ortaya koyuyor. Yalnızca bu miti yaratan Eflatun'un iddia ettiği gibi, belki Atlantik Okyanusu'nda değildi.

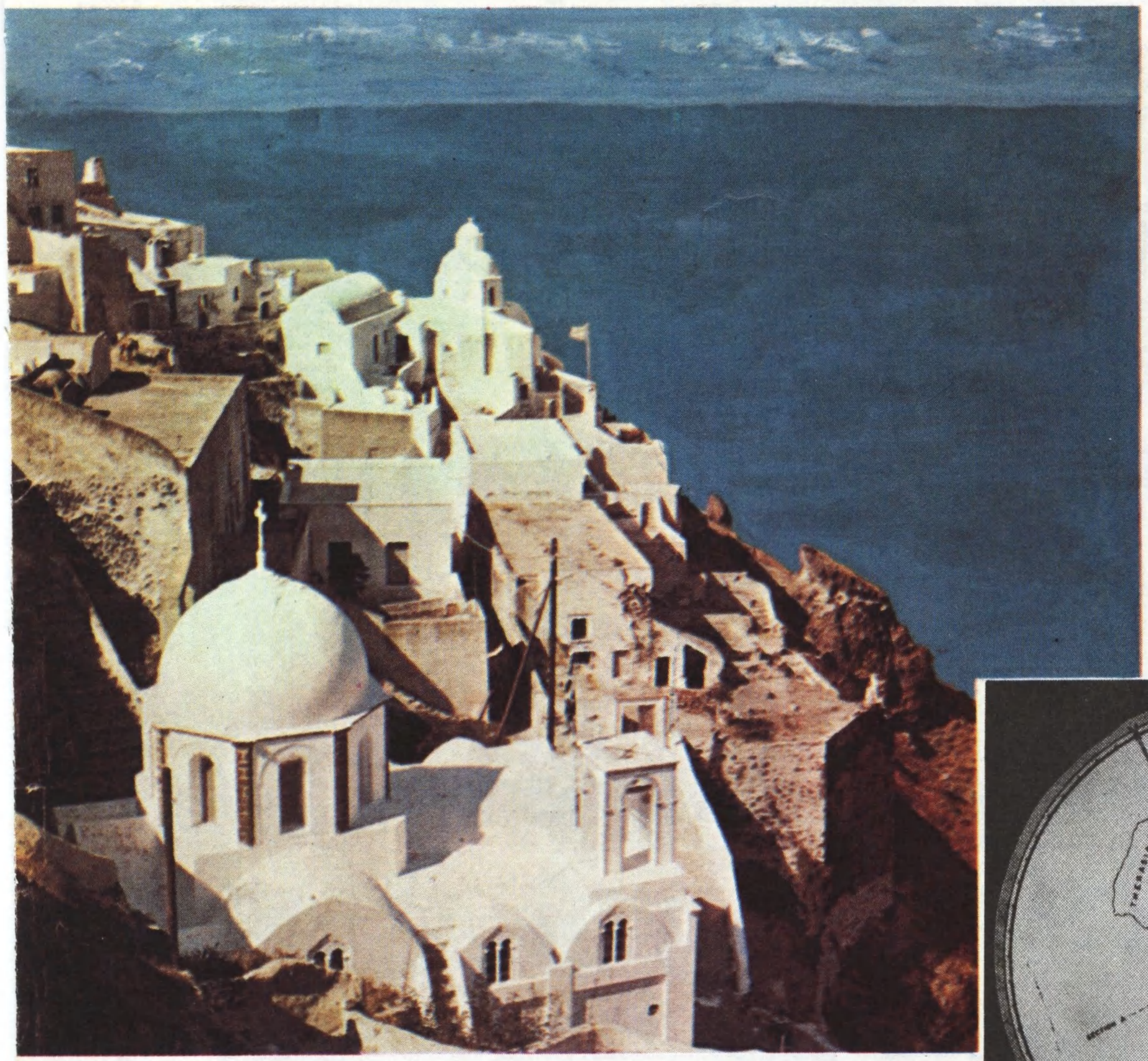

Yunanistan'daki Cyclades adalarının en güneyinde bulunan Santorini veya Thera Adası. Muhtemelen Atlantis'in bulunduğu yer (solda).

Thera Adaları'nın Yunanlı bilim adamı Dr. Angelos Galanopoulos tarafından çizilmiş haritası. Dr. Galanopoulos, bu grubun ortasında bulunan bir kraterden ötürü burasının Atlantis olduğu düşüncesinde (altta).

Hollandalı ressam Hieronymus Bosch'a (1450-1516) göre, cennetin zevkleri. Birçok kimse gerçek cennetin Atlantis'te olduğu inancında (en altta).

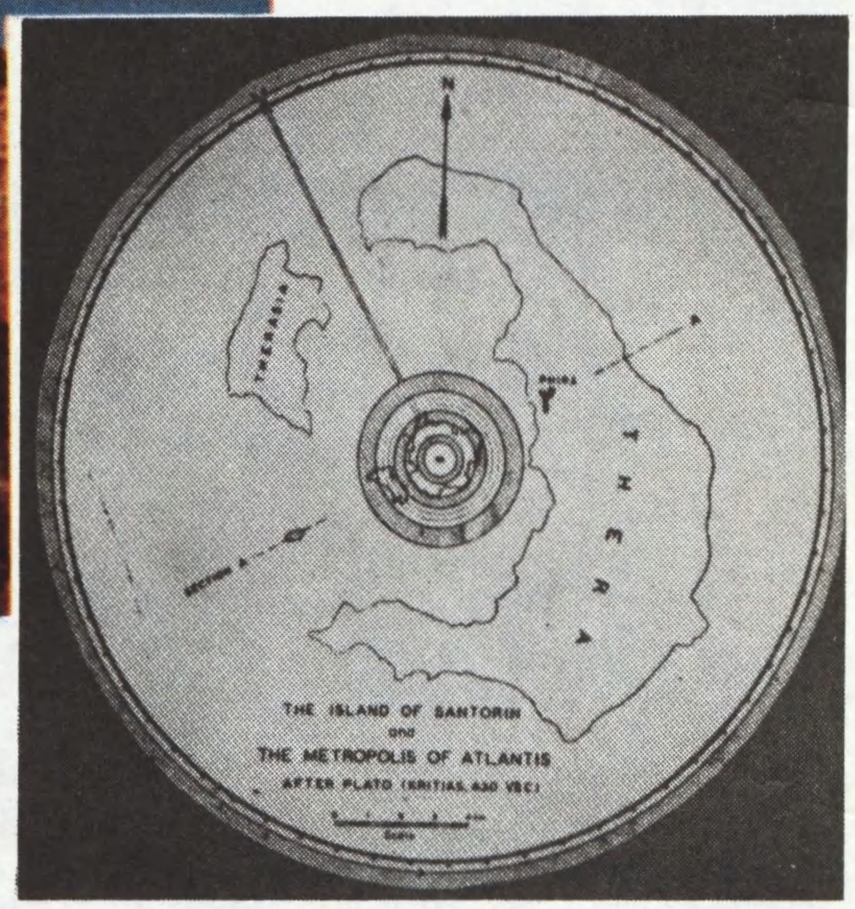

"ATLANTİS: Gerçek mi, efsane mi?" 1975 Nisan'ında Indiana Üniversitesi Klasik Bilimler Bölümü tarafından düzenlenen sempozyum bu adı taşıyordu. Bu sempozyumda çeşitli bilim adamları ve uzmanlar, Atlantis konusunu kesin bir sonuca ulaştırmak üzere bir araya geldiler. Çoğu kimseye göre bunu başardılar da.

Henüz çözülemedi

Oysa, sempozyumdan sonra yayınlanan kitabın editörü olan, Profesör **Edwin Ramage**'ın sözleri, hiç de bir sonuca varılmadığını gösteriyordu. O, şöyle diyordu: *"Hiç kimse ama hiç kimse henüz bu soruna kesin bir çözüm getirmiş değildir. Ama hâlâ ortaya yeni teoriler atıldığı gibi, yeni kitaplar da yazılıyor."*

Atlantis'e ne oldu?

Eğer Atlantis bir mitse, hiçbir zaman yok olmayacak. Bunun sorumlusu da **Ignatius Donnelly**'nin en çok satan kitaplar arasına da giren **"Atlantis: Tufandan Önceki Dünya"** (1882) adlı kitabıdır. Bu kitap, 1950'ye kadar 50 kez basıldı. Donnelly, bu kitabının başında olağanüstü tezini kanıtladı. Düşüncelerini "belirli ve yeni öneriler" adı altında topladı:

1. Bir zamanlar Atlantik Okyanusu'nda, Akdeniz'in girişinde büyük bir ada vardı. Atlantik kıtasının bir kalıntısı olan bu ada Avrupa'da Atlantis olarak bilinirdi.

2. **Eflatun** tarafından bu ada ayrıntılı olarak tanımlanmıştı. Anlatılanlar masal değil, gerçek tarihti.

3. Atlantis insanoğlunun ilkellikten uygarlığa geçtiği bölgeydi.

4. Çağlar geçtikçe, tanınmış ve güçlü bir ülke haline geldi. Buradan başlayan göçler ile Mexico Körfezi'nin kıyıları, Mississippi Nehri, Amazon, Güney Amerika'nın Pasifik kıyıları, Akdeniz, Avrupa ve Afrika'nın batı kıyıları, Baltık, Karadeniz ve Hazar Denizi kıyılarında uygar toplumlar oluştu.

5. Tufandan önceki dünyada insanlar çağlar boyu barış ve mutluluk içinde yaşadılar. Cennet Bahçeleri, Hesperides'in Cenneti, Alkinous'un Bahçeleri, Mezomfalos, Yunanlıların Olimpos Dağı, Eddalar'da (İzlanda'nın Ortaçağ şiirleri) sözü geçen Asgard veya Avalon hep Atlantis'i anlatır. Bunlar büyük bir uygarlığın anılarını simgeler.

6. Eski Yunanlıların, Fenikelilerin, Hintlilerin, İskandinavyalıların Tanrı ve Tanrıça-

ları, aslında Atlantis'in kralları, kraliçeleri ve kahramanlarıydı. Mitolojide anlatılan öyküler Atlantis'in gerçek tarihinin karmaşık bir biçimde hatırlanmasından başka bir şey değildir.

7. Mısır ve Peru mitolojilerinin kökeni de Atlantis'in tek Tanrılı dinine dayanır.

8. Atlantisliler tarafından kurulan en eski koloni belki de Mısır'da idi. Bu uygarlık Atlantik adalarında kurulan bu dev uygarlığın bir örneği idi.

9. Avrupa'da tunç çağının başlaması Atlantis'ten kaynaklandı. Aynı zamanda ilk kez çelik üretenler de Atlantisliler idi.

10. Bütün Avrupa alfabelerinin kaynağı olan Fenike alfabesi Atlantis alfabesinden alındı. Aynı alfabe Mayalar tarafından da Güney Amerika'ya götürüldü.

11. Atlantis, Ari ırkın yani Hint-Avrupa ırkından olan ulusların anavatanıydı. Semitik ırkların ve Turan ırkından gelenlerin de vatanı olabilirdi.

12. Atlantis doğal bir afet sonucu ortadan yok oldu. Ada, insanlarla birlikte okyanusa gömüldü.

13. Atlantis'in batışı sırasında çok az insan gemi veya sallarla kaçabildi. Bu insanlar doğu ve batıya dağıldılar. Bu öykü,

Ünlü Yunan arkeolog Profesör Spyridon Marinatos Yunanistan'daki Cyclades Adaları'ndan biri olan Thera'da eski volkan kalıntılarını inceliyor. O da buranın Atlantis olduğuna inanıyordu (üstte).

Atlantis efsanesinin gerçekliğini dürüst bir şekilde araştırmak isteyecek bir kişinin yapacağı en doğru iş, tüm bu düşünceleri bir kenara bırakıp, Eflatun'un kitabını temel olarak ele almaktır.

Bazı eleştirmenler bu kitabın propaganda veya öğreti amacıyla saptırılmış ya da edebi süslemeler ile doldurulmuş olduğu görüşündeler. Öyle olsa bile, kitabın bir yerinde mutlaka bilinemeyen bir gerçek gizli olabilir.

Bulundu iddiaları

Ölçü olarak bu bakış açısı ele alındığında, son zamanlarda ortaya atılan, Atlantis'in bulunduğu şeklindeki iddialar pek inandırıcı değil. Bu iddialardan birine göre Atlantis, Doğu Akdeniz'de Girit veya Thera adasındaydı. Diğerine göre de İskandinavya da dahil olmak üzere Kuzey Avrupa'da idi.

"Atlantis'e Yolculuk"

Dr. **James Mavor**'un **"Atlantis'e Yolculuk"** adlı kitabı 1969'da yayınlandığında oldukça heyecan yarattı. Dr. Mavor, ilk kez Yunanlı bilim adamları Dr. **Angelos Galanopoulos** ve Profesör **Spyridon Marinatos** tarafından ortaya atılan bir görüşü savunuyordu. Onlara göre Atlantis **Minos** uygarlığıydı. MÖ 1500

Amerika'daki ve Avrupa'daki ulusların mitolojilerinde, tufan olarak anlatılır.

Sayısız kitabın kaynağı

Donnelly, bu kitabında Eflatun'un **"Kritias"** adlı, Atlantis'i anlatan kitabını ele alıp yeniden işledi. İnsanoğlunun tarih öncesi çağlarını yeni bir yaklaşımla anlattı. Aynı zamanda da insanoğlunun şimdi kafasını kurcalayan birçok sorunu da çözümledi. Donnelly'nin bu cesur girişimi sonradan Atlantis üzerinde yazılan sayısız kitaba temel oluşturdu. Konuları doğaüstü güçlerden, bilimsel başkaldırıya kadar değişen bu kitapların yüzlercesi hâlâ basılıyor.

Bilinmeyen gerçek

Donnelly'nin iddialarının çoğunun yanlış veya eksik bilgilere dayandığı iddia ediliyor. Özellikle bazı bilim adamları bunu sanki büyük bir zevkle belirtiyorlar. Fakat onların iddiaları da zaman zaman şüphe çekicidir.

Ignatius Donnely'nin klasik incelemesi, Atlantis: Tufandan Önceki Dünya adlı kitabında, insanlığın ilk uygarlığının Atlantis olduğunu savunuyor. Örnek olarak da Nazca düzlüklerinde bulunan (üstte solda) gizemli çizgileri ve eski Mısır'da Güneş Tanrısı olan Ra'yı veriyor. Habeşistan'da bulunan el yazması Kopt kitaplarında anlatılan Hıristiyanların tufan öyküsü, Atlantis'in batışının karmaşık bir şekilde hatırlanması olarak yorumlanıyor (üstte ve sağda).

yılında Thera yanardağının patlaması sonucu ortadan yok olmuştu.

Mitolojilerin kökeni

Minos adı, eski Girit uygarlığına İngiliz Arkeolog Sir **Arthur Evans**, tarafından verildi. Evans kazılara 1900 yılında başladı. Bu uygarlığın Yunan mitolojisindeki **Zeus** ve Girit kralının oğlu olan **Minos**'un öyküsünü biraz hatırlattığına inanıyordu.

Minos, boğa başlı canavar Minotaur'u hapsetmişti. Evans, Knossos'ta boğalar için bir arenası olan muhteşem bir sarayın kalıntılarını ortaya çıkardı. Sarayın duvarlarını süsleyen kabartmalar ve duvar resimlerinde boğa avcılığı ve boğa dövüşleri tasvir edilmişti. Bu oyunlar ellerinde yalnızca sopa veya ilmekli ip olan gençler tarafından yönetiliyordu. Aynı resimlere çok sayıda seramik vazo üzerinde de rastlandı. Eflatun'a göre, Atlantis'te de bir boğa kültürü vardı. Her dört beş yılda bir, adanın 10 kralı boğalarla dövüşmek üzere bir araya gelirdi. Silahsız olarak bir boğa yakalamak ve onu kurban etmek zorundaydılar.

Girit'in sonu

MÖ 1500 yıllarında Girit, denizciliğin merkezi olan güçlü bir imparatorluktu. Çok kısa bir zamanda gücünü yitirdi. Tüm Girit'te tapınakların ve diğer binaların çoğu tahrip oldu. Minos'un denizaşırı kolonileri ve ticaret merkezleri de ya terk edildi veya tahrip edildi. Sanat üsluplarında da ani bir değişiklik görüldü. Yapılan seramik eser sayısı da oldukça düştü. Girit halkının büyük bir kısmı adanın batısına göç etti. Kısa bir süre sonra da Ege'nin politik gücü Miken uygarlığına yani Yunanistan'a geçti.

Thera yanardağının patlaması

MÖ 1500 yılında Thera yanardağının patladığı biliniyor. Prof. Marinatos ve Dr. Galanopoulos'a göre bu gerilemenin nedeni bu patlama olabilir. Sonuç olarak denizde oluşan dalgalar en azından 1883 yılında Krakatoa yanardağı patladığında oluşan dalgalar kadar büyük olmalıydı.

Ege kıyılarında yaşayan halkın büyük bir çoğunluğu bu dalgalarda boğuldu. 50 cm kadar kalınlıkta bir tabaka oluşturan lavlar ve toz, yıllar boyu tarım yapılmasına olanak vermedi. Prof. Marinatos ve Dr. Galanopoulos'a göre, Thera, herkesin düşündüğü gibi Minos uygarlığının bir sınır boyu kenti değil, merkeziydi.

Minos, Atlantis miydi?

Minos uygarlığı, **Solon**'un Atlantis'e ilişkin bilgileri Mısırlı rahiplerden aldığı yıldan 900 yıl önce yıkıldı. Oysa Eflatun Atlantis'in 9000 yıl önce yıkıldığını yazdı. Büyük bir ihtimalle Girit, Mısırlıların Keftiu diye bildikleri ülkeydi. Burası da Mısırlıların sürekli ve düzenli ticari, politik ilişkileri olan bir yerdi. Mısırlılara göre, bu ülke çok uzakta, batıdaydı. Aynı zamanda Eflatun'un da Kritias'ta anlattığı gibi, diğer adalara ve kıtaya ulaşmak için bir yoldu.

Alman bilim adamı Dr. Jürgen Spanuth, Atlantis'in yeri hakkında oldukça inandırıcı bir iddiada bulundu. Ona göre Atlantis, Atlantik veya Akdeniz'de değil, Alman kıyılarında bulunan adalardaydı (üstte).

Minos uygarlığının Atlantis olduğu iddiasını çoğu kişi benimsiyor. Bazı bilim adamları da en çok bu teoriye ilgi gösteriyorlar. Girit veya Thera teorisine şiddetle karşı çıkanlardan biri de Alman bilim adamı Dr. **Jürgen Spanuth**'tur. Bu fikri destekleyenlerin büyük bir mantık hatası yaptıklarını belirtiyor. Çünkü ne Thera ne de Girit, Atlantik'te değildir. Her iki ada da büyük bir nehrin ağzında bulunmamaktadır. Her ikisi de denize gömülüp batmamıştır. Dr. Spanuth bu durumu, arkeolojide bir çatlak, ya da sönen bir balon olarak kabul ediyor.

Gerçek nerede?

20. yüzyılda da Eflatun'un Atlantis hakkındaki görüşlerinin bir tüketim maddesi gibi piyasaya sürüldüğü görülüyor. Fakat konuşulanlarla Eflatun'un yazdıkları arasında çok farklar olduğu anlaşıldı. İnsanoğlunun gerçek kökeninin ve amacının ortaya çıkarılmasını Atlantis'le ilgili bilgilerin artmasına bağlayan birçok insan var. Onların bir bildikleri var mı? Yoksa, gerçek, öykü hâlâ Eflatun'un onu koyduğu yerde saklı mı duruyor? Yani gerçek Cebelitarık'ın batısında, batık büyük bir kara parçasında mı gizli? Burası gerçekten 12.000 yıl önce büyük bir doğal afet sonucu denize mi gömüldü? Bu soruların cevaplarını ileriki sayılarımızda inceleyeceğiz.

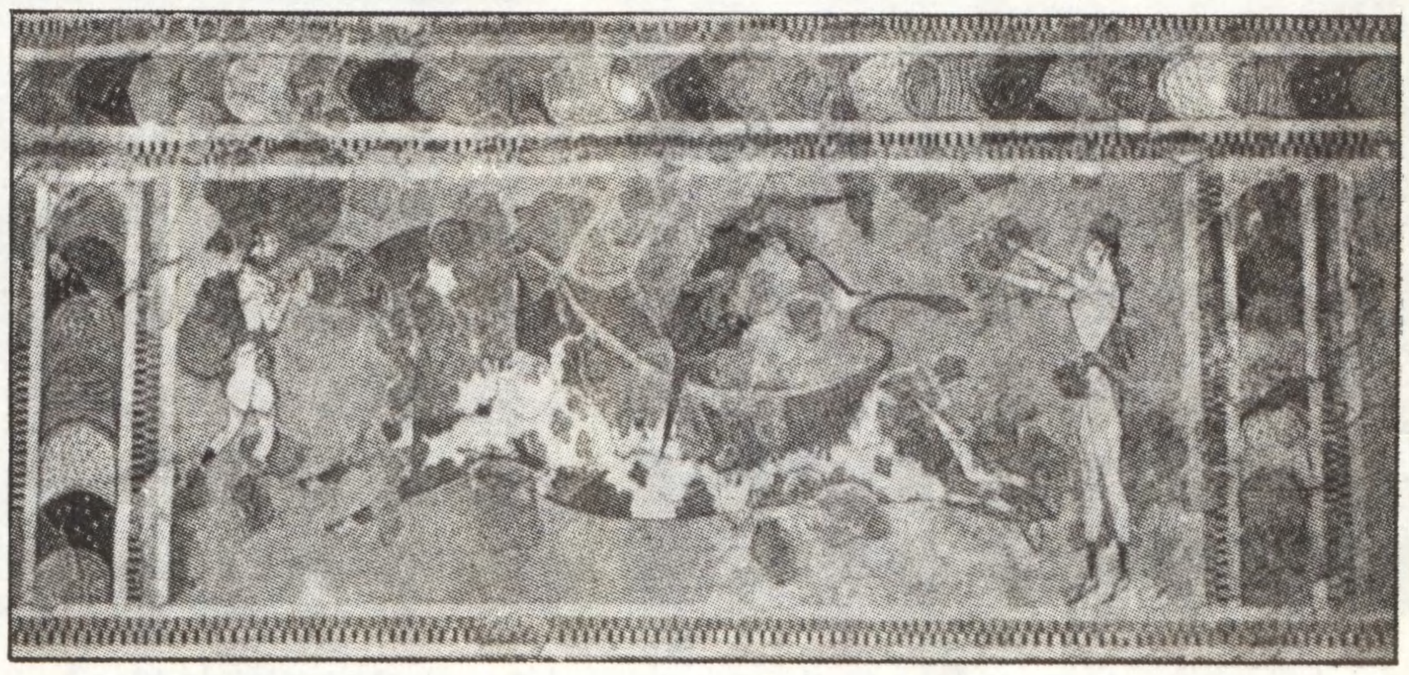

Girit adasındaki Knossos sarayından bir duvar resmi. Burada Minos kültürünün ayrılmaz bir parçası olan boğa üzerinden atlama sporu tasvir ediliyor. Atlantis efsanesini ilk kez ortaya koyan Eflatun Atlantis'teki boğa inancından söz etti. Bu da araştırmacıların Atlantis'in aslında eski Girit uygarlığı olduğunu ileri sürmelerine neden oldu (üstte).

Uzayda gezegen avı

1878 yılının 29 Temmuz günü, Güneş tutuldu (Bkz. sayfa 514). Bu sırada yapılan gözlemler, gökbilimcileri Merkür'le Güneş arasında yeni bir gezegenin varlığını kabul etmeye zorladı. Acaba yanılıyorlar mıydı?

1878 YILINDA bir Güneş tutulması sırasında Güneş'in çok yakınında, varlığı o güne kadar bilinmeyen bir gezegenin görülmesi büyük heyecan yarattı. Sanki bilim adamlarının aradığı Vulkan gezegeninin gerçekliği kanıtlanıyordu. Oysa 20 yıl içinde görüşler çok değişti. Artık hiçbir saygın gökbilimci böyle bir gezegenin var olduğuna inanmıyordu.

Bir Güneş tutulması. Normalde görülmeyen, Güneş'e yakın yıldızlar rahatça görülebiliyor (üstte).

1859 yılında amatör bir gökbilimci olan Fransız Dr. Lescarboult'un ünlü Vulkan gözlemini yaptığı gözlemevi (altta).

Garip bir gökbilimci

1880 yılında bile bazı gökbilimciler hâlâ kuşkudaydı. Bunlardan biri de bilim adamı, **Simon Newcomb** idi. Teorik bir gökbilimci olarak yaşamını gezegenlerin yörüngelerini hesaplamakla geçirmişti. Aynı zamanda da havadan ağır olan maddelerden yapılmış makinelerle uçulamayacağı sonucuna varmıştı!

Kuşkusuz, birkaç yıl sonra **Wright Kardeşler** Newcomb'un yanıldığını kanıtladılar. Buna rağmen gökbilim konusundaki hesaplamaları şaşmaz bir şekilde doğruydu. Vardığı sonuçlar, 50 yıl sonra ancak bilgisayarların ortaya çıkmasıyla anlaşılabildi.

Güneş sürekli izleniyor

Günümüzde birçok gözlemevi Güneş'in 24 saat sürekli fotoğrafını çekiyor. Güneş lekelerinin çevresindeki gazların hareketinin her aşaması filme alınıyor. Çoğu araştırmacıya göre, eğer Vulkan var olsaydı, o zaman Güneş'in önünden geçtiği sırada bu aşamaların birinde mutlaka saptanırdı.

Olağandışı bir şey yok

Öyleyse Dr. **Lescarboult,** Vulkan'ın geçişini nasıl saptadı? Fransız gökbilimci **Leverrier,** Dr. Lescarboult'un gözlemlerine dayanarak var olduğunu tahmin ettiği Vulkan'ın gerçekliğine inanıyordu. Oysa bu bile kuşkuluydu, Aynı anda, Brezilya'da, profesyonel bir Fransız gökbilimcisi olan **Liais** de Güneş'i izliyordu. Olağandışı hiçbir şey yoktu. Ama o sıralarda verdiği olumsuz rapor, ünlü Leverrier'nin açıklamaları ile etkisini yitirdi.

Teleskopu yetersizdi ama...

Dr. Lescarboult ise yalnızca amatör bir gökbilimciydi. Asıl mesleği, tıp doktorluğu idi. Oldukça basit bir teleskopu vardı. Leverrier Dr. Lescarboult'a yaptığı bir ziyarette ona teleskopunun yetersiz olduğundan, dolayısıyla yanılabileceğinden söz etti. Oysa Leverrier, bunu Dr. Lescarboult'un gerçekten

Bir ressama göre, Güneş'in Merkür'den görünüşü. Fransız gökbilimci Urbain Leverrier'nin, Vulkan gezegeninin var olduğu sonucuna yol açan unsur Merkür'ün yörüngesindeki düzensizlikti (solda).

Amerikalı teorik gökbilimci Simon Newcomb (1835-1909) Vulkan teorisini eleştiren ilk gökbilimcilerden biridir (altta).

1961'de görülen görkemli kuyrukluyıldız Humason. Daha önce Vulkan olduğu zannedilen gökcisimlerinin küçük kuyrukluyıldızlar olduğu ileri sürüldü (en altta).

Vulkan'ı gördüğünün bir kanıtı saydı. Bu denli ilkel araçlarla çalışan biri, gözlem yapabiliyorsa, çok dikkatli ve yetenekli demekti.

Kötü bir gözlemci

Dr. Lescarboult'un bu niteliklerden yoksun olduğu 1891 yılında ortaya çıktı. O yıl Fransız Bilimler Akademisi'ne, Aslan takımyıldızında çok parlak yeni bir yıldız keşfettiğini bildirdi. Daha sonra bu yıldızın Satürn olduğu anlaşıldı. Dr. Lescarboult'un kötü bir gözlemci olduğundan kimsenin kuşkusu kalmamıştı. Vulkan'ı gördüğüne kendi de inanmıyordu. Belki de bir Güneş lekesi görmüştü. Bu çok yükseklerde uçan bir kuş da olabilirdi. Hatta, teleskopunda bir bozukluk da olabilirdi. Gerçek hiçbir zaman anlaşılamadı.

Çelişkiler var

1859'daki Güneş tutulması sırasında Vulkan'ı gördüklerini belirten kişiler de gökbilimciydiler. Fakat verdikleri bilgiler birbirini tutmuyordu. **Lewis Swift,** güneybatı ufkunda iki yıldız görmüştü. Bunlardan birinin **Theta Cancri**, diğerinin de Vulkan olduğunu düşünüyordu. **James Watson** ise yalnızca bir tek yıldız görmüştü. O da Theta Cancri'nin bulunduğu yerdeydi. Oralarda başka bir yıldız daha yoktu.

Güçlü kanıtlar

Oysa, ne Swift'in ne de Watson'un, Vulkan'ı gördüklerine ilişkin iddialarını çürütecek güçlü kanıtlar var. Her ikisi de varlığından kuşku duyulan yıldızın çok sönük olduğunu belirttiler. Gökbilimcilerin ölçümlerine göre, parlaklığı 4,5 idi. Bu da çıplak gözle görülebilen en sönük yıldızdan çok az daha parlak bir yıldız demektir.

Leverrier Vulkan'ın var olduğu sonucuna Merkür'ün yörüngesindeki gariplikten hareket ederek varmıştı. Vulkan'ın o denli etkili olabilmesi için Merkür'den en az üç veya dört kat daha ağır olması gerekirdi. Eğer gerçekten daha büyük ve Güneş'e daha yakınsa, o zaman da, Merkür'den daha fazla ışık yansıtmalıydı. Bu da gökyüzünde çok daha parlak görünmesini sağlardı. Böylece Venüs'ten bile daha parlak olurdu. Bu gezegen ise gökyüzünün en parlak yıldızı Sirius'tan on kat daha parlaktır.

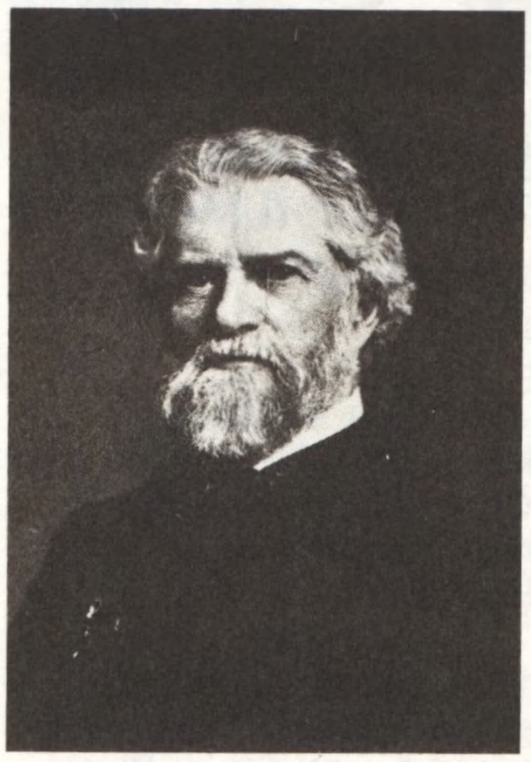

Kuyrukluyıldız mı?

Swift ve Watson gerçekten herhangi bir gökcismi görmüş olabilirler. Eğer öyleyse bu büyük bir ihtimalle, Güneş'in yakınından geçen bir kuyrukluyıldızdır.Büyük kuyrukluyıldızlar çok parlaktır ve uzun bir kuyrukları vardır. Küçükleri ise yün yumağını andıran sönük gaz kütleleridir. Böyle küçük bir kuyrukluyıldızın, Watson'ın teleskopuyla nokta gibi bir yıldız olarak değil de bir gezegen gibi disk biçiminde görülmesi gerekirdi.

Einstein'ın çekim teorisi

350 yıl boyunca bilim adamları, gezegenlerin yörüngelerini Newton'un yerçekimi yasasına dayanarak hesaplıyorlardı. 1915 yılında **Albert Einstein** yeni bir çekim teorisi geliştirdi. Buna genel rölativite teorisi adı verildi. İlk bakışta Newton'un çekim yasalarından daha karmaşık gibi görünebilir. Oysa iki ayrı kitle ele alınmaktadır. Bunlardan bir tanesi diğerinden daha güçsüzdü. Genel rölativite teorisi bu iki kitle arasındaki çekim gücünü açıklamaya çalışır. Yine de çekim gücü çok fazla olduğunda, bu iki teori ile varılan sonuçlar arasında farklılık görülür.

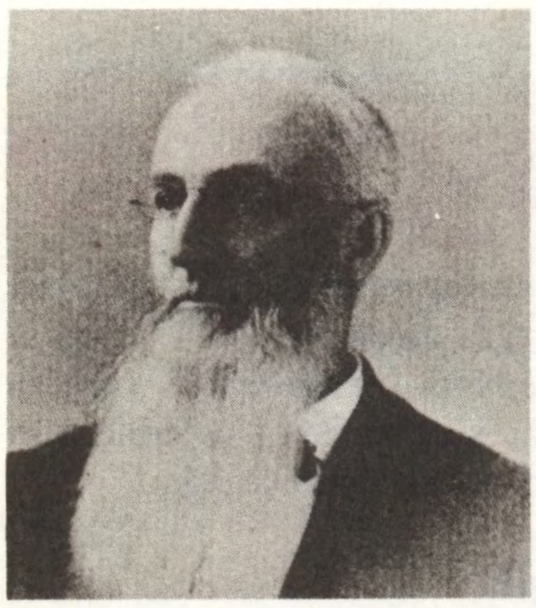

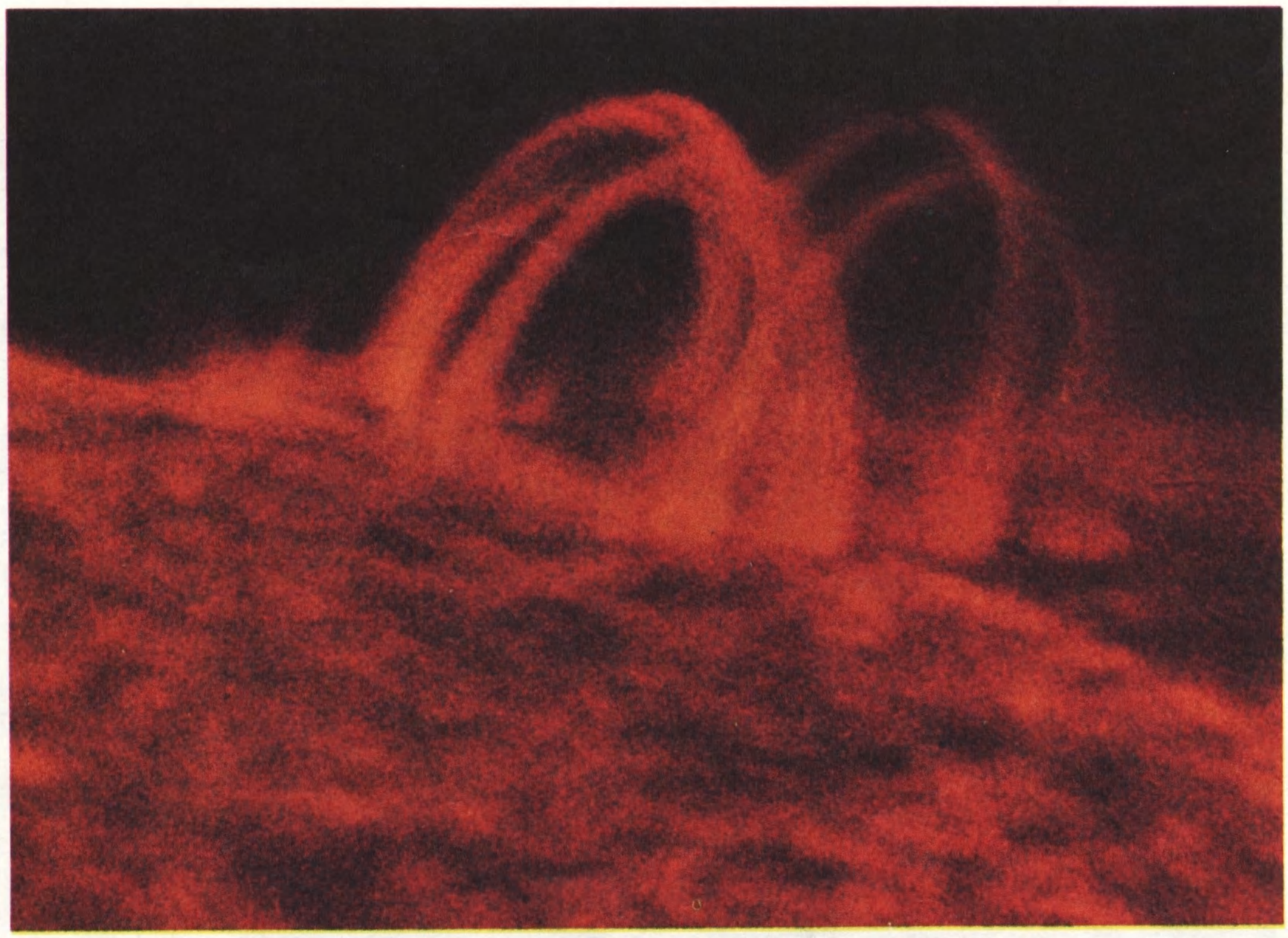

Amerikalı iki deneyimli gökbilimci James Craig Watson (üstte) ve Lewis Swift (altta). 29 Temmuz 1878'deki Güneş tutulması sırasında ayrı ayrı yaptıkları gözlemlerle, Vulkan gezegeninin varlığını açıkladılar (üstte solda).

Güneşin yüzeyindeki Güneş lekeleri. Bunlar, dünyadan Güneş yüzeyindeki koyu lekeler gibi görünür. Deneyimli gözlemciler bile yanılıp kolaylıkla küçük gezegen sanabilirler (üstte).

Merkür'ün yörüngesini açıklıyor

Güneş sisteminde en yüksek çekim gücü Güneş'e en yakın yerde oluşur. Einstein, Merkür gezegeninin yörüngesinde bulunan diğer bir gezegenin ne olacağını kendi teorisi ile açıklar: Genel rölativite teorisine göre Merkür, hep aynı ekliptik yörüngeyi izlemez. Bu yörünge, yavaş yavaş dairesel bir biçim alır. Einstein, bu yer değiştirmeyi her yüzyıl için 43 saniyelik bir yay olarak hesapladı (bir saniyelik yay, bir derecenin 1/3600'üdür). İşte Merkür'ün yörüngesi de bu oranda yer değiştirir.

Yanlış teori kullanıyorlar

Sonuç olarak, diğer gökbilimciler tarafından Merkür'ün yörüngesinin değişmesine başka bir gezegenin yol açtığı düşüncesi doğru değildi. Bu gezegenin hareketi bununla ilgili teoriler ile çelişiyordu. Çünkü Vulkan'ın varlığına inanan gökbilimciler yanlış bir çekim teorisi kullanıyorlardı.

Vulkan benimsenmiyor

Genel rölativite teorisi açıklandıktan sonra, Vulkan'ın varlığına inanmak için hiçbir neden kalmamıştı. Gerçekte Merkür'ün yörüngesi içinde o kadar büyük bir gezegen olamazdı. Aynı zamanda da, böyle bir gezegenin varlığı kabul edilse bile, çekim gücü Merkür'ün hareketi ile Einstein'ın teorisi arasındaki uyumu bozamaz.

Asteroidler mi?

Ancak Güneş'in çevresinde dönen Merkür' den daha küçük kitleler olabilir. Bunlar yalnızca kayalardan oluşmuş 5-15 km çapında kitlelerdir. Mars ile Jüpiter arasında dolanan küçük asteroidlere benzerler. Parlaklıkları ise gözün görebileceği en sönük yıldızdan 10 kat daha azdır.

3 milyon km uzakta

1979 yılında Amerikalı gökbilimcilerden oluşan bir ekip, milyonlarca asteroid olabileceğini hesapladılar. Bunlardan Güneş'e en yakın olanı ise ancak 3 milyon kilometre uzakta olabilirdi. Bu asteroidler Jüpiter, Satürn ve Uranüs'ün çevrelerindeki gibi halkalar oluşturabilirlerdi.

Büyük bir asteroid olabilir

Amerikalı gökbilimci **Henry C. Courten**, bu tür asteroidleri saptayabilmek için bir Güneş tutulması sırasında çok sayıda fotoğraf çekti. Courten, Merkür'ün yörüngesi içinde bulunan asteroid kuşağında büyük bir asteroid olduğunu tahmin ediyor. Çapı 130 ila 800 km arasında olabilir. Tıpkı Mars ve Jüpiter'in halkalarının, Ceres asteroidinin yörüngesini değiştirdikleri gibi o da Merkür'ü etkiliyor olabilir. Oysa bu asteroidin kitlesi kuşakta bulunan tüm asteroidlerin toplam ağırlığına eşittir.

Bulunursa Vulkan denilecek

Böyle bir asteroid kuşağının varlığı uzay araştırmaları ile kanıtlanırsa, hiç kuşkusuz en büyük asteroide Vulkan adı verilecekti. Ama o, kendinden önce aynı adın verildiği aldatıcı adaşının ancak onda biri büyüklüğünde olacak.

Dünyanın gizli enerji noktaları

ley hatlarında buluşuyorlar

Ley hatları (Bkz. sayfa 510) dünyayı meşgul etmeye devam ediyor. Bunların eski ticaret yollarıyla da ilişkisi olduğu ileri sürülüyor.

ARKEOLOGLAR, TARİH-ÖNCESİ insanın belirli bir kültürü, düşünce yapısı olmadığını kabul ediyorlar. Bununla birlikte o çağ insanlarının üst düzeyde bir matematik bilgisine sahip oldukları, artık yavaş yavaş anlaşılıyor. Fakat bu bilginin kökeni ise şimdilik tam olarak bilinmiyor. Belki de zamanla, bugünkü tarih bilgilerinin çoğunun yanlış olduğu anlaşılacak.

Yeni bir anlayış şart

Buradaki belirsizliğin nedenini, insanlığın uzak geçmişine, günümüze özgü bir bakış açısıyla bakmak yanılgısında aramak gerekir. Kendimizi önyargılı davranmaktan kurtaramadığımız ve yepyeni bir anlayışla konuya yaklaşmadığımız sürece, ley sistemlerinin ardındaki gizemi asla çözemeyeceğiz.

Anadolu'daki gibi

Alfred Watkins ley hatlarının sanıldığından çok daha gizemli olduklarını belirtiyor. Bu hatların düz bir doğru şeklinde olduğundan emin. Bu düz hattı belirleyen bazı işaretler de var. Ona göre, bunlar kimi yerde eski zamandan kalma bir patika, iri kaya parçaları ya da Anadolu'da sık rastlanan türden höyük biçiminde tepeciklerdi.

Ve sorular

Watkins'in de öncelikle kabul ettiği gibi, eski zamandan kalma patikalar teorisini sınırlayıcı bazı noktalar vardı.Watkins'in **"Eski, Düz Yol"** adlı kitabında bir bölüm başlığı var: **Belirsizlikler ve İtirazlar**. Watkins kitabının bu bölümünde, kendisine karşı çıkan kişilerden daha önce davranıp ortaya bazı sorular atıyor. Ley hatları daha kolay ve basit yollar varken niçin sert uçurumlardan dolaşıyorlar?

Leyler niçin bazı yerlerde tıpkı tren rayları gibi birbirine paralel bir şekilde uzanıyorlar. Hatlar, özellikle Dorset ve Salisbury'de bulunan höyüklerde niçin karmakarışık bir hale

Cornish leyinin bitiminde bulunan, Men-an-tol adı verilen delik taş. Diğer birçok ley megaliti gibi bu taşın da geleneksel bir şifa kaynağı olduğuna inanılıyor. Birçok kişi, çocuklarda görülen raşitizm hastalığının bu taş sayesinde tedavi edildiğini söylüyor (üstte).

geliyorlar? Öte yandan, bu höyüklerin hem sayısal bakımdan, hem de birbirlerine olan yakınlıkları bakımından, ley hatları üzerindeki birtakım gözlem noktaları olarak değerlendirilmeleri çok uzak bir olasılık.

Gizemli bir enerji

Bazı çağdaş araştırmacılar ise ley sistemlerinin, henüz keşfedilmemiş temel bir enerji türü olduğunu düşünüyorlar. Konuyla ilgili çoğu yazar, tarih öncesi çağlardaki insanın bunun bilgisine sahip olduğunu, hatta yaşamlarının bu enerjiye göre düzenlendiğine inanıyor. Dolayısıyla bu enerji, ley hatları boyunca uzanıyor. O çağ insanları da bundan, şimdi bilemediğimiz birtakım ruhsal amaçlar için yararlanıyordu. O zamanlardan günümüze kalmış, höyükler, toprak setler, patikalar, Stonehenge'de olduğu gibi, özel olarak dizilmiş taşlar bu gizli enerjinin somutlaşmış noktaları olarak kabul ediliyor.

Enerjinin yoğunlaştığı yerler

Tüm bu öğeler, o çağa özgü bir tür "radyo direkleri" idi. Öyle ki enerji, bu odaklardan belirli yönlere doğru yayılıyordu. Bu olağanüstü enerji ağının alıcı istasyonları ise Avebury, Glastonbury ve Stonehenge idi. Bu yerler tarihin çeşitli dönemlerinde kullanılan

İngiltere, Hereford'da bulunan Offa Caddesi ley sistemlerini ilk kez bulan Alfred Watkins, 1925'te yayınladığı "Eski, Düz Yol" adlı kitabında, burada bir ley hattının uzandığını açıkladı. Ley, solda görülen St. Peter Kilisesi'nden geçiyor ve sağda uzakta görülen Hereford Katedrali'ne kadar uzanıyor (üstte).

İngiltere, Leicestershire'daki Bradgate Ley'i. Bu ley hattı üzerinde üç belirgin nokta var. İkisi kilise biri de bir kavşak. Ley bu noktaları izleyip, fotoğrafta önde görülen taşa ulaşmadan önce, Anstey kasabasının dışından geçiyor. Anstey'in bir anlamı da "dar patika". Leyin daha sonra geçtiği yer, 14. yüzyılda yapılmış St. Mary Kilisesi. Ardından Old John Tepesi üzerinden eski bir patikayı izleyerek, fotoğrafta görülen Leicestershire'a geliyor (solda).

önemli tören merkezleri olarak kabul ediliyorlar. Bugün, tarihi kalıntı olarak adlandırılan bu kalıntılar o çağ insaları tarafından, enerjinin en güçlü ve yoğun bir şekilde buralarda oluştuğu göz önüne alınarak inşa edilmişti. Törenler bu enerji merkezlerinin üzerinde yapılırdı. Buralarda yoğunlaşan enerjiyi, törene katılan kişiler değişik amaçlar için kullanırlardı.

Geniş etki alanı

Bazı araştırmacılar "dünya enerjisi" ifadesini kullanıyorlar. Dünya enerjisinin bilinmeyen bir gücün etkisiyle son derece aktif olduğu tahmin ediliyor. Muhtemelen Ay ya da diğer gezegenler de bu güç alanının oluşmasına etkide bulunuyorlar. Alanın, pozitif ya da negatif denebilecek bir kutuplaşma özelliği olduğu da varsayılıyor. Fakat bu kutuplaşmanın kendine özgü bir niteliği var. Dolayısıyla, bilinen manyetik ya da elektrik alanlar ile karıştırılmaması gerekiyor. Çok ilginç bir diğer özelliği de, insan zihni ve bedeni üzerinde de belirli bir etkinliği olduğudur.

Hastalıkların tedavisi

Anadolu'da olduğu gibi, dünyanın birçok bölgesinde de insanlara şifa verecek nitelikte yerler var. Avrupa'da Hıristiyan kilisesi yüz-

leylerin izinde

Ley hatlarının yerini bulmak isteyen kişinin öncelikle yapmasıgereken, bir harita edinmektir. Büyüklük bakımından 1:50.000 ölçekli bir harita çok idealdir. Sonra yapılması gereken, bir ley hattını oluşturabilecek noktaları saptamaktır. Türkiye'nin bu bakımdan oldukça zengin olduğu anlaşılıyor. Batıda bu araştırmayı yapacak olan kişi, kiliseleri, kaya parçalarını ya da eski yerleşim merkezlerini esas alacaktır. Türkiye ise bilindiği gibi, baştan başa kutsal yerler, türbeler, antik kentler, kaleler, taşlar ve daha birçok gizemli yer ile doludur. Sözgelimi bu araştırmayı İstanbul'da yapmak isteyen biri, işe Ayasofya'dan başlayabilir. Ege Bölgesinde yapmak isteyenler de Efes ya da Troya gibi antik kentlerin bulunduğu yerden ley hattını başlatabilir.

Haritanın üzerinde bu tür noktaları saptadıktan sonra, cetvelinizi bu nokta üzerine koyarak, bunları bir çizgi üzerinde toplayın. Bundan sonra, eğer ciddi bir araştırmacı iseniz sizi bir yolculuk bekliyor. Yanınıza, hazırladığınız haritayı, bir pusula, fotoğraf makinesi ve not defteri alın. Hatta bir dürbün bile gerekebilir. İnceleme yapacağınız araziye çıkmadan önce yörede yaşayanlardan ya da ilgililerden birtakım ön bilgiler edinebilirsiniz.

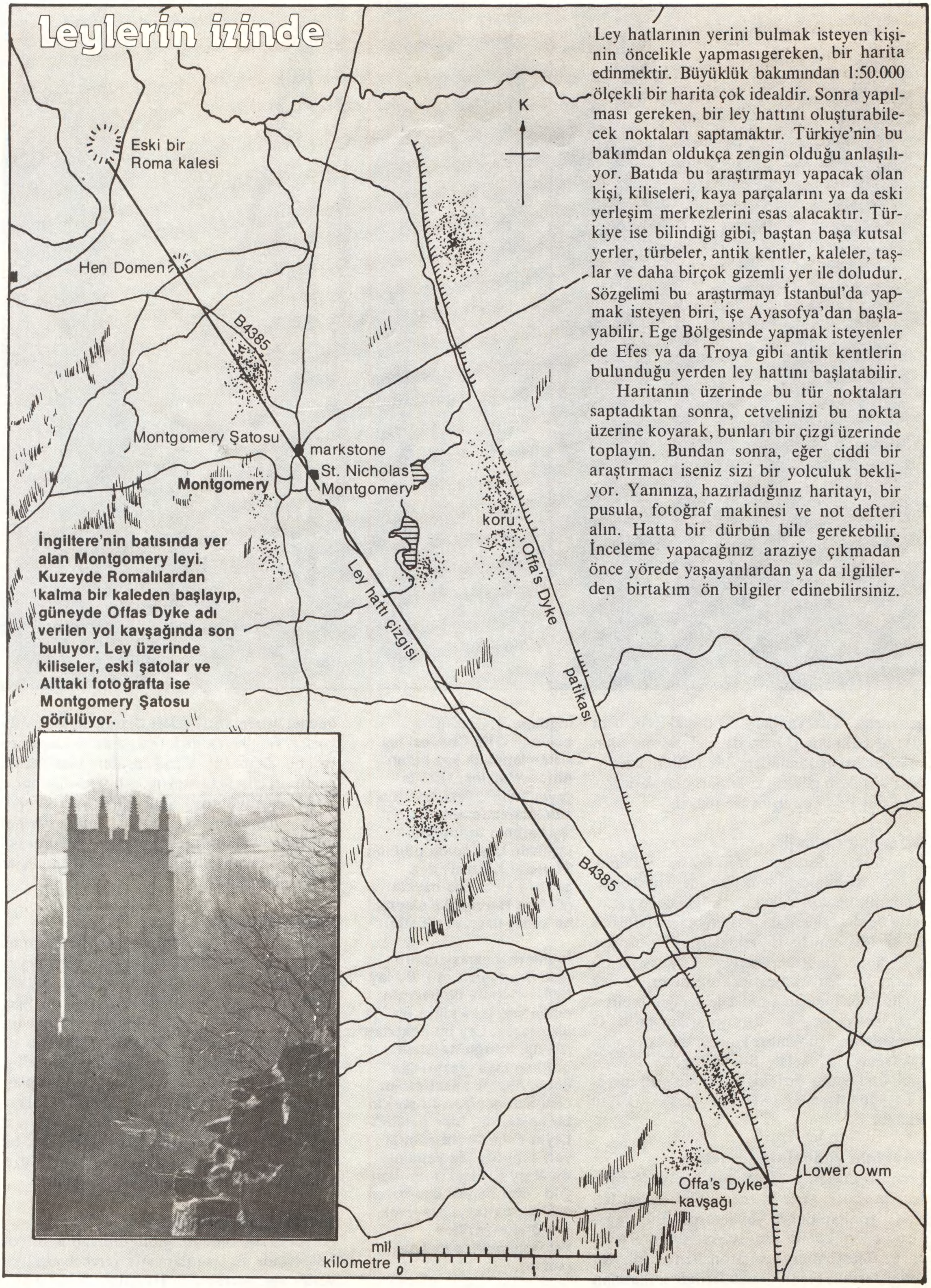

İngiltere'nin batısında yer alan Montgomery leyi. Kuzeyde Romalılardan kalma bir kaleden başlayıp, güneyde Offas Dyke adı verilen yol kavşağında son buluyor. Ley üzerinde kiliseler, eski şatolar ve Alttaki fotoğrafta ise Montgomery Şatosu görülüyor.

yıllardır bu tür yerleri kutsal yer olarak kabul eder. Bugün de aynı inançlar sürüyor ve insanlar çeşitli amaçlarla şifa bulmak amacıyla bu yerleri ziyaret ediyorlar.

Sözgelimi İngiltere'nin güneybatısındaki Cornwall'da bulunan ve **Men-an-tol** adı verilen bir delik taşın, çocuklarda görülen raşitizm hastalığını tedavi ettiği belirtiliyor. Burası uzun zaman önce kutsal bir yer olarak kabul edilirdi. Burada çeşitli hastalıkların tedavisi amacıyla dinsel törenler düzenlenirdi. Daha başka bölgelerde bulunan değişik biçimlerde taşların da, yaydıkları enerji ile ürünlerin verimini yükselttiği belirtiliyor.

Radyestezistlerin katkısı

Öte yandan, radyestezistlerin de, ley sistemlerinin keşfedilmesinde çok önemli bir rolleri olduğu anlaşılıyor. Uzmanlar radyestezinin tanımını şöyle yapıyorlar: Maddesel radyasyonlar aracılığıyla insan organizmasında oluşan duyumları belirlemek, anlamak yeteneğidir. Radyestezi yeteneği olan kişi elindeki çatal, dal parçası ya da sarkaç aracılığıyla pozitif ya da negatif güç alanlarını saptayabilir.

Çubukla ya da duygularıyla

Bir radyestezist henüz keşfedilmemiş bir ley hattını şöylece bulabilir. Öncelikle bir harita üzerinde, muhtemel ley hatlarını belirler. Sonra, bir cetvel ve kalem kullanarak bunları işaretler. Daha sonra belirlediği bölge üzerinde yer alan ve bir anlam ifade eden noktaları saptar. Bu nokta bir tapınak, ya da eski bir yerleşim merkezi olabilir. Sonra, belirlediği araziye çıkar. Artık iş, radyestezistin elindeki çubuğa ve daha çok bu kişinin duyumlarına kalmıştır.

Pozitif ya da negatif tepki

Radyestezist bu konuya ilişkin bulgu ve yöntemlerden hareket ederek belirli bir noktaya varabilir. Ley hatlarına ilişkin tüm eski işaretler kaybolmuş bile olsa, elindeki haritayı da kullanarak, sarkacı aracılığıyla yeniden birtakım izler bulabilir. Sarkacın hareketleri onu kullanan kişiye göre değişir. Fakat sarkaç kimin elinde olursa olsun, pozitif ya da negatif bir tepki gösterebilir.

Enerjinin algılanması

Sarkaç ya da çatal çubuk kullanan kişi, ley belirtisi olarak kabul edilen eski bir yapının ya da taşın üzerinde durduğunda da aynı sonucu alabilir. Güç alanının yaydığı enerji titreşimlerini, elindeki nesnenin hareket etmesi ile algılayabilir. Eğer radyestezist güç alanının tam üstünde durmayı başarabilirse, o zaman yayılan sinyalleri kendi de hissedebilir.

Türkiye'de de var

Asıl sorun ley hatlarının yeterince anlaşılmamış olmasıdır. Şimdiye kadar yapılan araştırma ve çalışmalar çok sayıda ley hattının varlığını doğruluyor. Kuşkusuz bu sadece İngiltere için geçerli. İngiltere'nin bu konuda büyük bir özelliği olmadığına göre, dünyanın birçok yerinde de leylerin var olabileceği varsayılıyor. Sözgelimi bazı araştırmacılara göre, tarihsel açıdan büyük zenginlikler taşıyan Türkiye'de de belirli güç alanları ve ley hatları mevcut.

Radyestezist Tom Graves, İngiltere'nin güneybatısındaki Somerset'te bulunan St. Leonard Kilisesi'nde, Glastonbury leyini izlerken görülüyor. Radyestezistler de bir sarkaç, ya da fotoğrafta görüldüğü gibi bir çatal çubuk kullanarak ley hatlarının ortaya çıkarılmasına yardımcı olabiliyorlar (üstte).

Ortak bir anlayış yok

Konuyla ilgili olarak yapılan çok sayıda araştırma ve ortaya konan teoriler, ley hatlarına kesin bir açıklık getirmekten uzak. Araştırmacıların bağlı oldukları branşların farklılığından ötürü, herkes konuyu kendi anlayışı ile çözmeye çalışıyor. İstatistik uzmanları, bilgisayar programlamacıları, mühendisler, uçandaire araştırmacıları, ruhçular, hatta astro-arkeologlar bile ley sistemlerinin ancak kendi ilgi alanları ile çözülebileceğini iddia ediyorlar. Kuşkusuz ortak bir anlayış olmadığından, bir sonuca da varılamıyor.

Bilinmezliğe gömülenler

Bu konuda birazcık okuyan ya da konuyu duyan kişiler ley sistemlerinin varlığını inkâr edemiyorlar. Böylece insanlar yeni bulgular elde edebiliyorlar, yeni görüşler ortaya atabiliyorlar. Fakat önyargılarından bir türlü sıyrılamayanlar da, birtakım cevaplar bulacakları yerde, daha çok bilinmezliğe gömülüyorlar.

rimden girip ruhumu yakmak istiyorlardı. O zaman anladım ki, telepatik olarak bana bir mesaj vereceklerdi."

Çok korkmuştu

İçlerinden birinin elinde Bender'in raporu vardı. Önce raporda yazılanların doğru olduğunu söylediler. Hatta bazı tamamlayıcı bilgiler de verdiler. Fakat Bender o kadar korkmuştu ki, siyahlı adamların isteğine uyarak hem büroyu hem de gazetesini kapatmayı kabul etti.

Herkes şaşkınlık içinde

Bender'in öyküsüne birçok kimse inanmadı. Bütün dost ve meslektaşları büyük bir şaşkınlığa düştüler. İçlerinden yalnız biri, **Gray Barker, "Uçandaireler Hakkında Çok Şey Biliyorlardı"** adlı bir kitap yayınladı. Daha sonraki yıllarda ise Bender de, arkadaşlarının ısrarlarına dayanamayarak "Uçandaireler Ve Üç Adam" adlı bir yazı yazdı. Bu garip yazıda uzaylılardan, uçandairelerden ve Antartika'daki uçandaire üslerinden söz ediliyordu.

Dikkat! Sizin de kapınızı

Esrarengiz

Uçandairelerle ilgili bilgiler arttıkça, bu konuda araştırma yapanlara siyah elbiseli kişiler tarafından gerçekleştirilen "susturucu" baskıların da arttığı ileri sürülüyor.

AMERİKA'nın Connecticut eyaletinde bulunan Uluslararası Uçandaireler Bürosu'nun Müdürü **Alfred Bender** *"uçandairelerin esrarını öğrendim"* diye bir açıklama yaptı. Ama bugün bizler hâlâ eskisinden fazla bir bilgiye sahip değiliz. Çünkü Bender bu konu ile ilgili daha fazla bir açıklama yapamadan üç esrarengiz ziyaretçi tarafından susturuldu. Siyah elbiseli üç adam "susturucu"lar olarak tanınıyorlar.

Esrarengiz ziyaretçiler

Bender, ilginç buluşlarını kendisine ait olan **Uzay Haberleri** gazetesinde yayınlamak istiyordu. Ancak daha önce bir meslektaşının fikrini almak istedi ve hazırladığı raporu arkadaşına gönderdi. Birkaç gün sonra siyah elbiseliler geldiler.

Yatak odasında üç kişi

Bender, yatak odasında üç gölgeyi andıran yabancıları fark ettiğinde yarı uykulu yatıyordu. Şekiller belirginleşti. Hepsi de siyahlar giymişlerdi. Fötr şapkalarının dışında halleri papazlara benziyordu. Şapkalarının gizlediği yüzleri seçilemiyordu. Bender'in içini bir korku kapladı. Bender, o anı şöyle anlatıyor:

"Gözleri aniden el feneri gibi parladı ve bana dikildi. Büyük bir acı vererek sanki gözle-

Esrarengiz siyah adamların (SEK) çoğunlukla siyah takım elbise, siyah kravat, beyaz gömlek giydikleri dikkati çekiyor. Davranışları, bu giysileri sanki ilk kez taşıyormuşçasına rahatsız. Giysiler çok eski tip oldukları halde yepyeni görünüyor (üstte).

SEK'ler tıpkı kâbuslarda olduğu gibi ürkütücü görünüyorlar. Otomobilleri bile inanılmayacak kadar yeni fakat eski model plakaları ise sahte (sağda).

çalabilirler

kara adamlar

Dünyanın başka yerlerinde de var

İnandırıcı olsun olmasın, Bender'in üç yabancıdan söz eden öyküsü araştırmacılar için çok önemli bir hareket noktası oldu. Çünkü Bender'den hiç haberi olmayan başka kişiler de benzeri olayları yaşadıklarını öne sürüyorlardı. Uçandaireleri gören veya bu konuya ilgi duyan başkaları, siyah elbiseli kişiler **(SEK)** tarafından ziyaret edilmişlerdi. Çoğunluğu Amerika'da olmasına rağmen İsveç, İtalya, İngiltere ve Meksika'da da benzeri olaylar yaşanmıştı. Uçandairelerin geçmişi kadar SEK'lerin varlığı da çok eski zamanlara kadar uzanıyor.

SEK'in özellikleri

Tipik bir SEK olayında şu özelliklere rastlanıyor.

1- SEK'ler, uçandaireleri gören veya inceleyen kişilere gidiyorlar.

2- Bu ziyaretler, olayın herhangi bir yolla topluma açıklanmasına zaman bırakmayacak kadar kısa bir süre içinde gerçekleşiyor.

3- Ziyaret edilen kişi çoğunlukla kendi evinde ve yalnız oluyor.

4- Ziyaretçiler çoğunlukla 3 kişi olarak ve siyah bir arabə ile geliyorlar. Arabanın modeli Cadillac. En son model olmamakla beraber, sanki yeni alınmış kadar temiz ve bakımlı. Plakası tespit edilip de araştırıldığında, hiçbir yerde kayıtlıolmadığı görülüyor.

5- Ziyaretçiler çoğunlukla erkek. Çok seyrek olarak aralarında sadece bir kadın bulunuyor. Giyimleri sanki CIA veya gizli örgüt üyelerini anımsatacak şekilde: Siyah takım elbise, siyah şapka, siyah çorap ve ayakkabı, siyah kravat ve daima beyaz gömlek. Son derece temiz ve bakımlılar.

Amerikalı araştırmacı Albert Bender ve çizdiği uçandaire. Bender, değişik karakterli ve dehşet meraklısı bir kişiliğe sahip. Uçandairelerin iç yüzünü keşfettiği için SEK'ler tarafından susturulduğunu iddia ediyor (sağda).

6- Yüzleri çoğunlukla doğuluları andırıyor. Çekik gözlü, yanık veya koyu derili, ciddi ifadeli.

7- Hareketleri sert ve beceriksiz.

8- Genel tutumları ciddi, resmi, soğuk ve ürkütücü. Dostça bir sıcaklıktan eser yok, insan görünümünde ama sanki insan değiller...

9- Bazı SEK'ler, istenildiğinde gerçekle ilgisi olmayan kimlik kartı, görev kartı gibi belgeleri de çekinmeden gösterebiliyorlar.

10- Konuşmalar bazen bir sorgu, bazen bir uyarı niteliğini taşımasına rağmen, bıraktıkları etki sanki her şeyi önceden bildikleri şeklinde. Vermek istedikleri mesajları çok açık ve kesin bir dille anlatıyorlar. Örneğin: *"Tekrar Bay Smith, çok dürüst olmadığınız inancındayım"* veya *"Bu raporu postalamanız büyük bir akılsızlık olurdu Bay Veich"* gibi. Konuşmalar, çoğunlukla görülenlerin kimseye anlatılmaması veya yapılan araştırmaların durdurulmasını sağlayıcı uyarılarla sonuçlandırılıyor. Ayrıca gerekirse kuvvet kullanılabileceği izlenimi de yaratılıyor.

11- SEK'ler, geldikleri gibi beklenmedik bir anda gidiyorlar.

Farklı olaylar var

Tipik bir SEK ziyaretini anlatması istenen pek çok uçandaire meraklısından, yukarıdakine benzer tarifler alınmasına rağmen, 32 anlatımda bazı farklılıklar da görülüyor.

İnsan benzeri yaratığı vuran adam

1961 yılının Kasım ayında Amerika'da üç arkadaşı ile birlikte evine dönmekte olan **Paul Miller**, yol kenarındaki bir tarlada parlak bir silindir gördü. Önce bunu

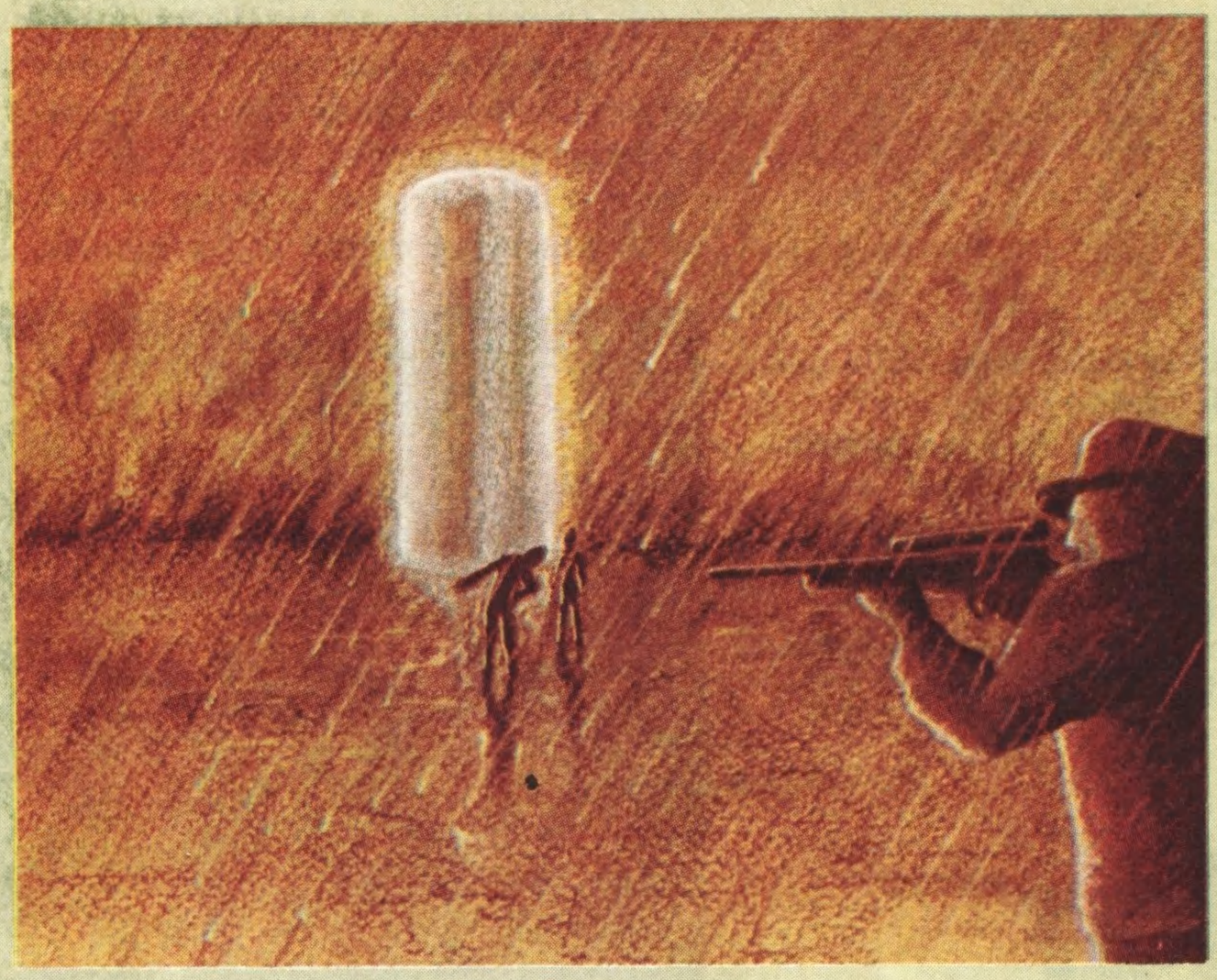

düşen bir uçak sandılar ama "uçağın" aniden kaybolduğunu görünce fikirlerini değiştirmek zorunda kaldılar. Yollarına devam etmeye başlayınca cisim tekrar belirdi ve içinden iki insan benzeri yaratık çıktı. Üç arkadaşı korku ile kaçarlarken Miller tüfeği ile ateş etti ve yaratıklardan birini yaraladı.

Miller, ertesi sabah işine gittiğinde siyah giysili üç kişi kendisini görmeye geldi. Devlet görevlisi olduklarını belirten ama kimliklerini göstermeyen bu üç kişi, "Miller'in uçandairelerle ilgili sözlerinin gerçeğe uyduğunu umduklarını" söylediler, konuyu nereden bildikleri sorusunu "Elimizde bir rapor var" şeklinde cevapladılar.

Bir gece önce başından geçen olayı en ince ayrıntısına kadar bildikleri her hallerinden belli oluyordu. Yaraladığı yaratıktan ise hiç söz etmediler.

O kadar ürkütücü bir etki bırakarak ayrıldılar ki, Miller, yıllar boyunca başından geçenleri kimseye anlatma cesaretini kendinde bulamadı.

Örneğin bunların 4'üne ziyaretçi yerine telefon gelmiş, 5'ine üç kişiden oluşan bir grup, 2'sine 4 kişi, 5'ine 2 kişi ve geri kalanlarına tek ziyaretçi gelmiş.

Genel bir ziyaretçi tipini yukarıdaki anlatımlar içinde toplamak mümkünse de, görünüş ve davranışları farklılıklar gösterebiliyor. Kullanılan ulaşım araçları da toplumun kullandığı, alışılagelmiş ama daima temiz ve bakımlı araçlar olabildiği gibi bazı ayrıcalıklara da rastlamak mümkün. 22 Amerikalının ifadelerine bakılırsa, yalnız 9'u bir arabadan, bunların 3'ü bir Cadillac'dan ve sadece 2'si eski bir modelden söz ediyor.

Benzinci M.G.

Bay M.G.'nin California'da bir benzin istasyonu vardı. O da malum siyah elbiselilerle tanışma fırsatını bulan kişilerden biri oldu. Kendi ifadesine göre bu olay, hayatının en önemli olayıydı. Tarih 1977 Ağustos'uydu. Bay M.G., olayın hangi gün olduğunu hiçbir zaman açıklamadı.

Kaybolan karartı

Olay gecesi istasyonda haftalık nöbetindeydi. Yardımcısına izin vermişti. (Genellikle nöbetlerde iki kişi kaldığı halde o gece yalnızdı.) Gecenin ilerleyen saatlerinde, gerek anayoldan geçen, gerekse benzin istasyonuna uğrayan araçlar oldukça azalmıştı. Gece yarısından sonra her zaman olduğu gibi bürosunda uyuklamaya başlamıştı. Tam o sırada vınlamaya benzer bir ıslık sesi ile sıçradı.

400-500 metre kadar ötede bir karartı gördü. Bir arabanın yoldan çıktığını sandı. Fakat nedenini anlayamadığı bir şekilde korktu. Bunun üzerine içeri silahını almaya koştu. Tam aracın yanına yaklaşıyordu ki, o karartı gibi gördüğü cisimden çok parlak ışıklak yayılmaya başladı. Cisim yükseldi ve akıl almaz bir hızla karşıdaki ağaçlığın ardında kayboldu. Her şey bir anda olup bitmişti.

Herkese anlatıyor

Bay M.G., olayın o kadar etkisinde kaldı ki, ertesi gün her önüne gelene bu olayı anlattı. M.G., yörede saygın bir kişi olarak tanındığından, anlattıkları hemen hemen herkesi çok etkilemişti.

SEK'ler geliyor

Fakat bir gece benzin istasyonuna siyah bir Cadillac girdi. Otomobil o kadar bakımlıydı ki, gece karanlığında bile pırıl pırıldı. İçinden iki kişi indi. Baştan aşağı siyahlar giyinmişlerdi. Sadece gömlekleri beyazdı. Kravatları bile siyahtı. Bay M.G., ne istediklerini sordu. Fakat onlar hiçbir şey söylemeden, düşünceli ve kendilerinden emin adımlarla, istasyonun hemen yanındaki M.G.'nin evine girdiler. M.G. de arkalarından... Adamlar son derece hızlı adımlarla evin içinde dolaştılar. Bir an için bile olsa dönüp de Bay M.G.'nin yüzüne bakmadılar.

Gidiyorlar

Bay M.G., garip bir tedirginlik içindeydi.

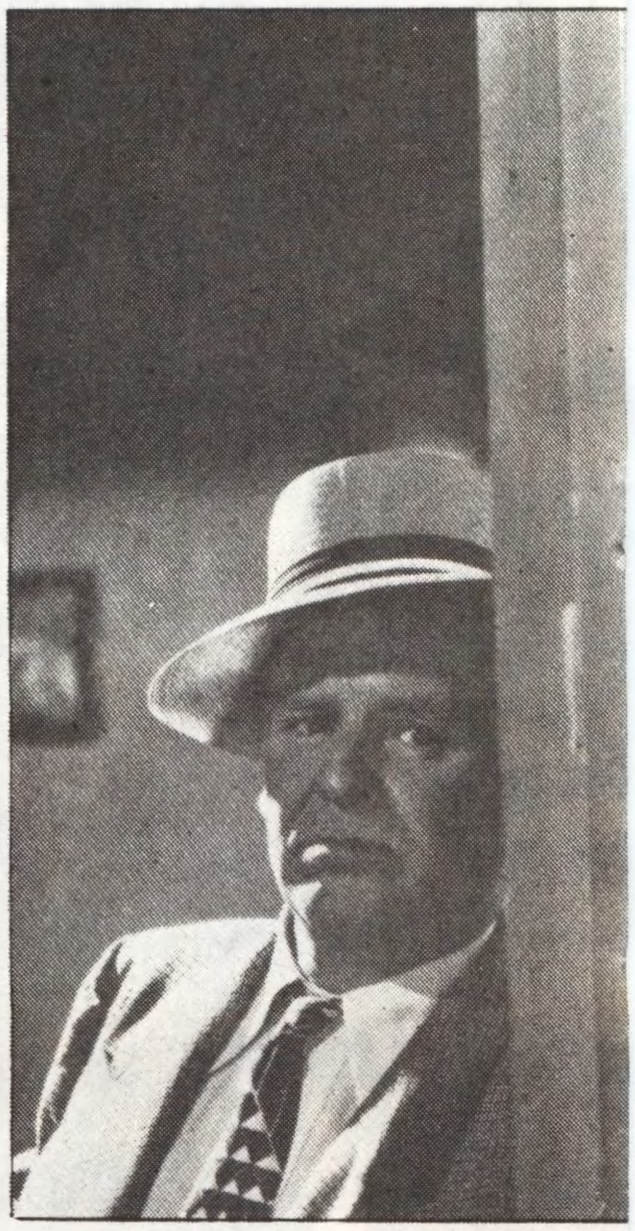

Soruları sürekli cevapsız kalıyordu. Neler olup bittiğini bir türlü anlayamadı. Adamlar kısa bir zaman sonra dışarı çıktılar. Siyah Cadillac'a binip hızla karanlığın içinde kayboldular.

Karakteristik siyah elbiseli

Her ne kadar ideal bir SEK tipine her zaman rastlamak mümkün değilse de ziyaretçilerin hepsinde, yukarıda belirtilen noktaların pek çoğuna uyan benzerlikleri bulmak mümkün. Neredeyse bütün bu özellikleri kendinde toplayan en ilginç ziyaretçi, Ohio'nun Toledo kentinde oturan **Robert Richardson**'a gelendir.

Otomobiliyle bir " cisim"e çarptı

Richardson 1967'de bir akşam evine dönerken bir uçandaire gördü ve bunu "Uzay Olaylarını Araştırma Derneği"ne (APRO) bildirdi Bir virajı alırken yolu kapatan acayip bir cisim gördüğünü, zamanında fark edip duramadığı için, çok sert olmayan bu cisme çarpmak zorunda kaldığını ama cismin derhal ortadan kaybolduğunu bildirdi. Polisle birlikte olay yerine gittiklerinde, önce Richardson'ın fren izlerinden başka bir şeye rastlamadılar. Daha sonra uçandaireye ait olduğu sanılan ufak bir metal parçası buldular.

İki esrarengiz ziyaretçi

Üç gün sonra bir sabah saat 11'de yirmi yaşlarında iki kişi Richardson'ın evine gelip 10 dakika süreyle kendisini sorguya çektiler. Bu kişiler kendilerini tanıtmadılar. Richardson da kimliklerini sormayı düşünemedi. Düşmanca bir davranışları yoktu, bir uyarıda bulunmadılar, yalnızca sorular sordular.

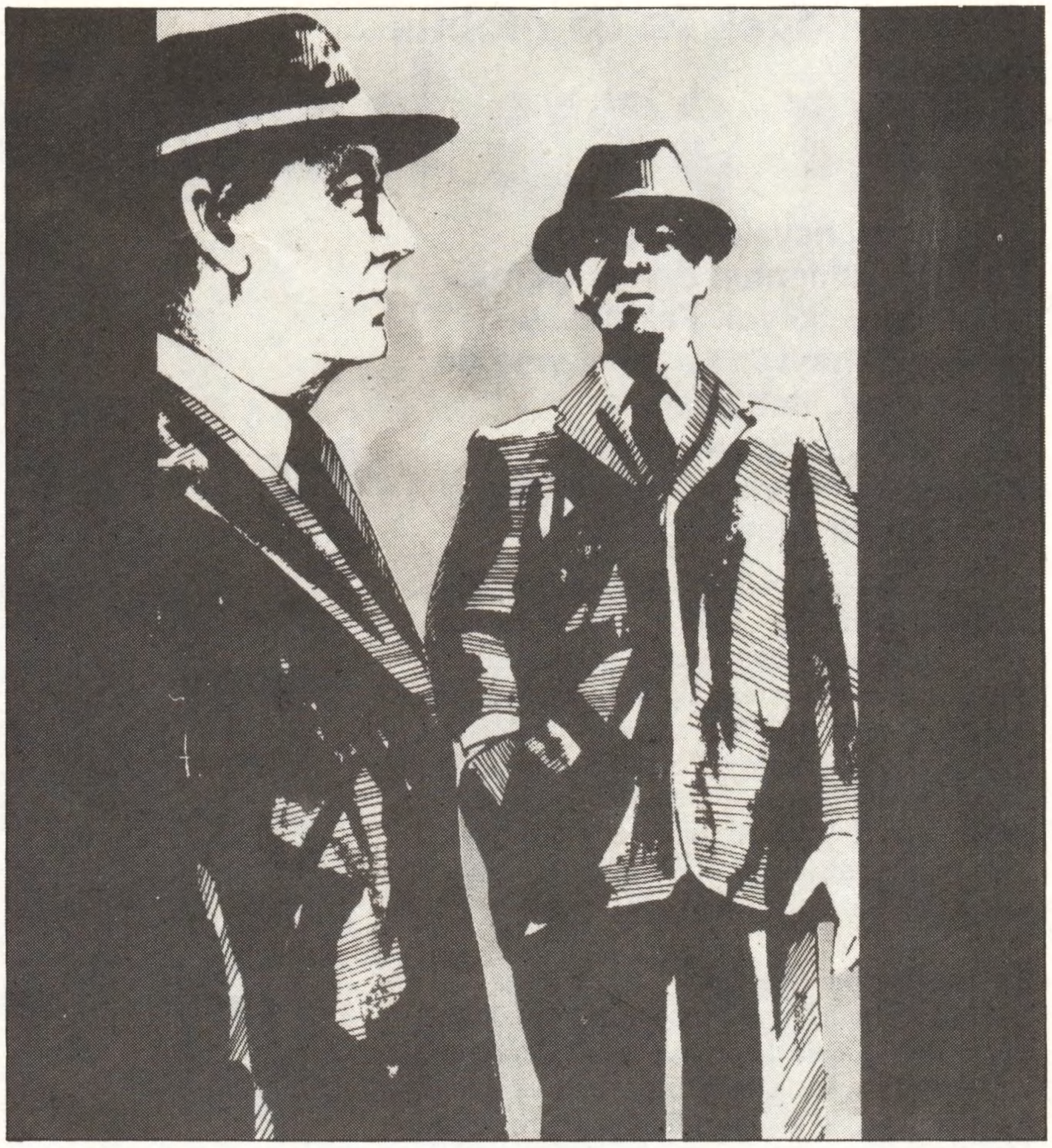

SEK'ler, Dennis O'Keefe'nin 1947'de çevirdiği T-Men adlı gangster filmindeki gibi (solda) sadece gangsterleri anımsatmakla kalmıyor, pek çok gangster filminde görülen ürkütücü yöntemleri de kullanmaktan çekinmiyorlar.

İki esrarengiz kişi daha

Giderken 1953 modeli siyah bir Cadillac arabaya bindiklerini gören Richardson plakayı not etti ama yapılan araştırmada böyle bir plakanın kayıtlı olmadığı ortaya çıktı. Bir hafta sonra Richardson'u iki değişik kişi bir daha ziyaret etti. Bu kez otomobil yeni bir Dodge idi. Siyahlar giymişlerdi. Birisi iyi bir İngilizce ile konuşuyor, diğerinin dili biraz aksıyordu. Fakat ikisi de yabancı oldukları hissini uyandırıyorlardı.

Tehdit ediyorlar

Önce Richardson'ı bir cisme çarpmadığına inandırmaya çalıştılar. Kaza yerinde bulduğu metal parçasını kendilerine vermesini istediler. Ancak incelemeler yapılması için APRO'ya verdiğini öğrenince Richardson'u, *"Eğer karının bugünkü kadar güzel kalmasını istiyorsan derhal o metal parçasını geri al"* diye tehdit ettiler.

Çok gizli tutulduğu halde...

Böyle bir metal parçasının varlığından sadece Richardson, karısı ve APRO'nun haberi vardı. O halde bu yabancılar olayı nasıl öğrenmişlerdi? İki ayrı ziyaretçi grubunun birbiriyle olan ilişkisi açıkça bilinmemekle beraber, bu derece gizli tutulan olayla ilgili yeterli bilgiye sahip oldukları açıktı. Belki de SEK gizeminin inceliği burada yatıyordu.

Koyun, köpek ya da otobüs ...

Her şey hayalet olabilir

Çoğu kişi, hayaletleri ölmüş kişilerin ruhlarının ortaya çıkması şeklinde açıklıyor. Fakat bazı olaylarda hayvan hayaletlerine de rastlanıyor. Hatta cansız cisimlerin de hayaletlerini gördüğünü söyleyenler de var. Örneğin bir otobüs gibi...

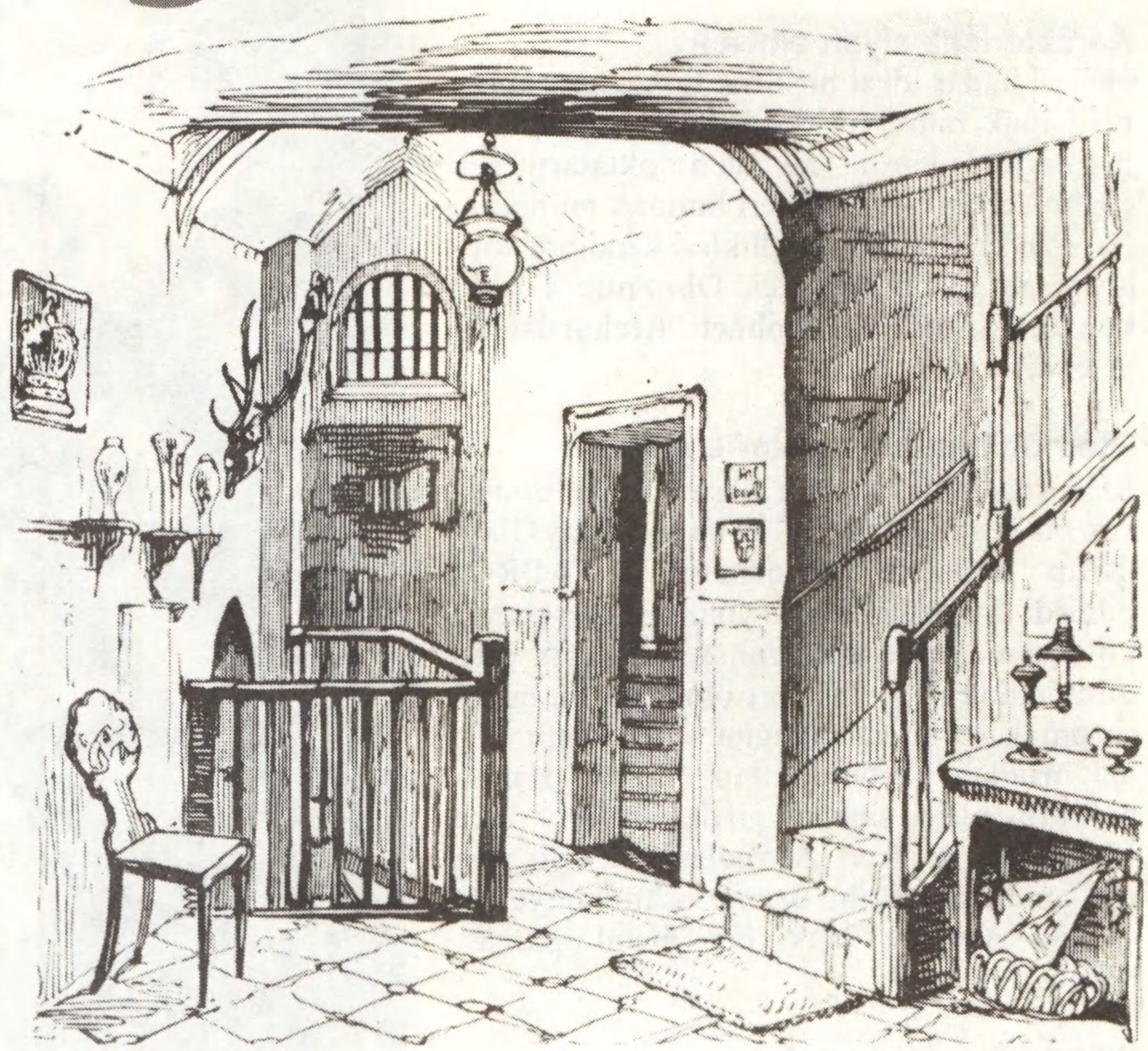

1930'LARDA LONDRA'NIN kuzey Kensington kesiminde şoförleri rahatsız eden esrarengiz bir otobüs vardı. Söz konusu otobüs, Londra'nın o ünlü iki katlı kırmızı otobüslerinden biriydi. Bu otobüs yüzünden, o bölgedeki St. Mark's Road ile Cambridge Gardens caddelerinin kesiştiği köşe, uzun süre tehlikeli bir yer olarak nitelendirildi. Çünkü burada, bu otobüsün neden olduğu çok garip kazalar oldu.

Esrarengiz bir otobüs

Bir zaman sonra ilgililer bu kazaların önüne geçmek amacıyla bazı önlemler bile almak zorunda kaldılar. Gecenin geç saatlerinde o bölgeden geçen kişiler inanılmaz gibi görünen bir şeyler anlatıyorlardı. Anlatılanlara göre, St. Mark's Road'dan hızla bir otobüs çıkıyordu. Gecenin o saatinde, bir anda karşılarında bir otobüs gören sürücüler de ona çarpmamak için direksiyonlarını kırıyorlardı. Fakat bu kez de gidip bir başka yere çarpıyorlardı. İşin ilginç yanı, o saatte hiçbir otobüs seferde değildi.

Yolcuları ve şoförü yok!

Kensington'lı bir polis memuru şunları anlatıyor: *"Tam caddenin köşesini dönüyordum ki, bir otobüsün çılgınca üzerime geldiğini gördüm. Otobüsün hem üst hem de alt katının tüm ışıkları yanıyordu. Farları da açıktı. Fakat ortada ne yolcular ne de şoför vardı. Buna rağmen, direksiyonun sert bir şekilde bana doğru döndürüldüğünü gördüm. Kendimi kaldırıma zor attım. Sonra otobüs birden yok oldu."*

Londra Kulesi'nin mücevher dairesi. Silindirik bir cisim, burada Edmund Swifte ve ailesine heyecanlı dakikalar yaşattı (üstte).

Hayalet atları ve binicilerini gösteren bir gravür. Bunlar genellikle belirli yerlerde ortaya çıkıyorlar (altta).

Ölümle sonuçlanan kaza

Bir başka kaza da ölümle sonuçlandı. Aracın sürücüsü otobüse çarpmamak için direksiyonu kırdı. Bir duvara bindirdi. Kazanın görgü tanıklarından biri, olayı soruşturan yetkiliye verdiği ifadede şöyle diyordu: *"Esrarengiz otobüsün hızla otomobilin üzerine geldiğini gördüm. Aracın duvara çarpmasıyla da sürücü yola fırladı."*

Yetkili, olayı son derece hafifseyen alaycı bir tavırla raporunu yazdı. Rapora göre, otobüs filan yoktu. Bu kişiler hayal görmüşlerdi. Bunun üzerine yöre sakinlerinden bir grup bu ifadelere karşı çıktı. Gazetelere ve olayı soruşturan merciye mektuplar yazarak, ısrarla çeşitli zamanlarda "hayalet otobüsü" gördüklerini vurguladılar.

"Birden kayboldu"

Tanıklardan birinin ifadesi daha da ilginçti. Bu kişi, olay yerinden daha uzakta bulunan otobüs garajında görevliydi. *"Sabaha karşı otobüsün, garajın yakınına geldiğini gördüm. Motoru çalışır vaziyette bir an durduktan sonra birden kayboldu."*

Şartlanma mı?

Hayalet otobüsün gizemi bir türlü çözülemedi. Fakat ne ilginçtir ki, yetkililer bu köşede birtakım uygun trafik önlemleri aldıktan sonra hayalet otobüs bir daha görülmedi. Sonradan değişik iddialar ortaya atıldı. Hatta şöyle dendi: *"Burası zaten tehlikeli bir kavşaktı. Sürücüler önceden, burada kaza yaparım şeklinde kendilerini şartlıyorlardı."*

Fakat yoldan geçen, yani sürücü olmayan kişilerin de otobüsü görmüş olmalarına ne demeli? Üstelik bu kişilerden biri olan garaj görevlisi, otobüsü bu kavşakta değil de daha uzaktaki garajın önünde görmüştü.

Otobüsün ruhu mu var?

Kuşkusuz, yüzyıllardır birçok kişi hayaletlerle karşılaştığını belirtiyor. Kensington'ın hayalet otobüsü de, böylesi görüşlere uygun bir olay. Fakat hayalet denilen olgu, ölmüş bir kişinin ruhu ise, hayalet otobüsü nasıl açıklamak gerekir? Kuşkusuz, otobüsün ruhu varsa bir de onun geçmiş kuşaklarını hesaba katmamız gerekir!

Hayaletler niçin hep giyiniktir?

Bilindiği gibi, hayaletler genellikle birtakım geniş ve bol giysilerle görünürler. Peki, bu neden böyledir? Öyle ya, hayalet ölmüş bir insanın ruhu olduğuna göre, neden çıplak değildir de giyiniktir? Ölüm ve sonrası ile ilgili

1930'larda Londra'nın Kensington kesimindeki esrarengiz bir otobüs birçok kazaya neden oldu (üstte).

İngiltere'de, Devon'da Okehampton Şatosu. 17. yy. tipi bir hayalet araba burada görülmüş (altta).

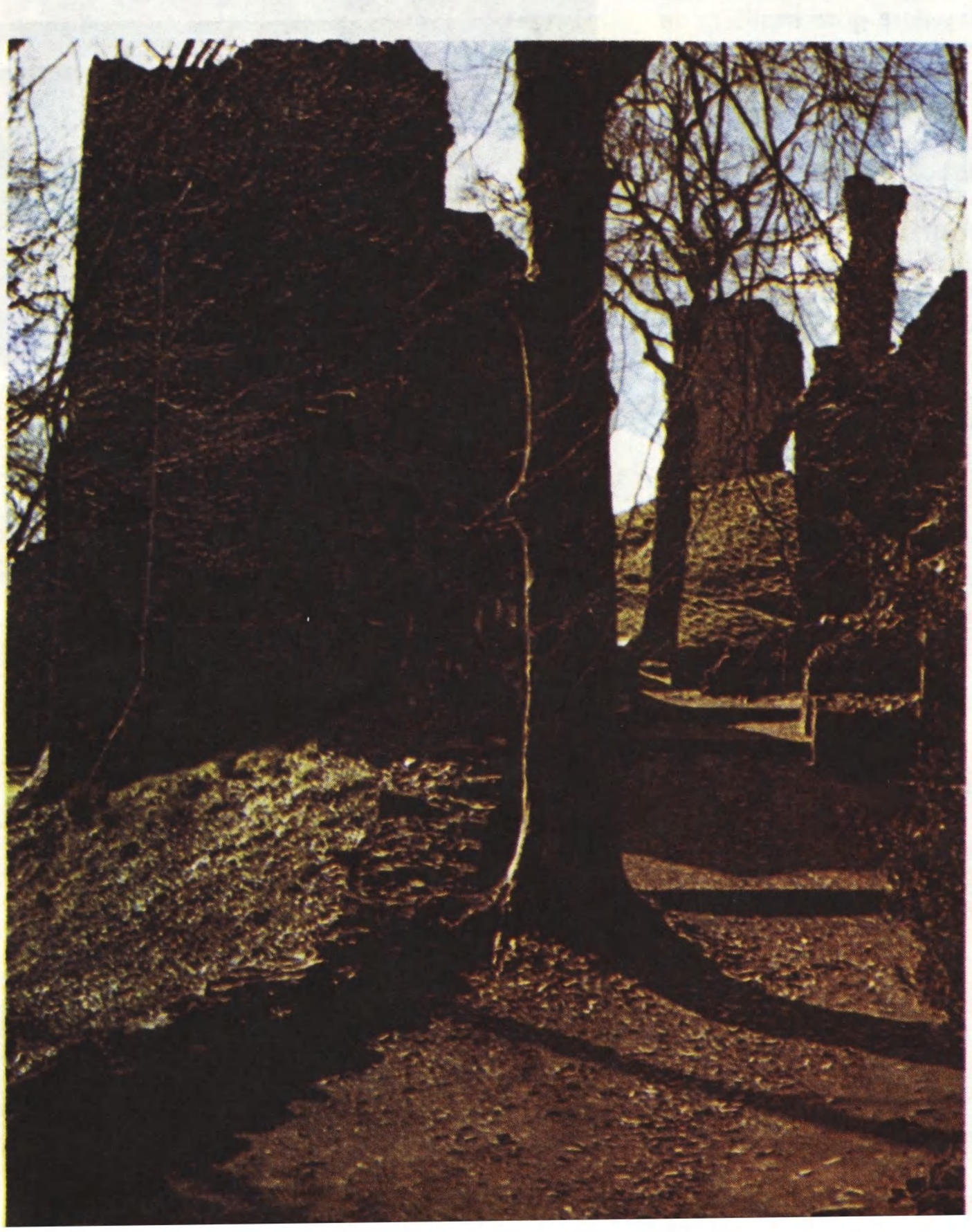

araştırmaları ile tanınan yazar **Lyall Watson**, **"Doğaüstü"** adlı kitabında şöyle diyor: *"Temelde bir astral bedenin varlığını kabul ederim. Ama böyle bir bedenin astral giysileri ya da ayakkabıları olamaz!"*

Hayaletleriyle ünlü bir yer

Hayaletlerle ilgili olarak anlatılan en inandırıcı ifadelere, ünlü Londra Kulesi'nin anı defterinde rastlanır. Kraliyet mücevherlerinin muhafaza edildiği Londra Kulesi, yaklaşık 300 yıl süresince hayaletlerin cirit attığı bir yer olarak kabul edildi.

Mücevherleri korumakla görevlendirilen **Edmund Lenthal Swifte** adında bir kişi, 1814'te ailesiyle birlikte Kule'ye yerleşti. Swifte bu görevini 1842'ye kadar aralıksız 28 yıl sürdürdü. 1817 yılının bir Ekim akşamı, ailece çok ilginç bir olay yaşadılar.

"Yemek yiyorduk"

Swifte şöyle anlatıyor: *"O gece eşim, küçük oğlum ve baldızım ile birlikte mücevher dairesindeki salonda yemek yiyorduk. Salonun tüm kapıları kapalıydı. Pencereler koyu renkli ve ağır perdeler ile sıkı sıkı örtülüydü. Odayı aydınlatan tek ışık kaynağı masanın üzerindeki iki mumdu. Ben masanın başında oturuyordum. Oğlum sol tarafımda, baldızım karşımda, eşim de şöminenin olduğu tarafta oturuyordu."*

Boşlukta garip bir cisim

"Eşimin kadehine biraz şarap koymuştum. Kadehi tam ağzına götürüyordu ki, bir an durdu ve bir çığlık attı. 'Aman Allah'ım o da ne!' diye haykırdı. Bu çığlık üzerine hepimiz onun baktığı yana baktık. Şaşkınlıktan küçükdilimizi yutacaktık. Masa ile tavan arasında, boşlukta asılı vaziyette duran garip bir cisim vardı. Cam gibi saydam bir silindire benziyordu. Kalınlığı aşağı yukarı kolumun kalınlığı kadardı."

"Eşimin üzerine geldiğinde..."

"Silindirin içinde, beyaz ve uçuk mavi renklerde, dumana benzer bir görüntü vardı. Bu gördüklerim hafif hafif dalgalanarak birbirlerine karışıyorlardı. Bu durum yaklaşık iki dakika kadar sürdü. Cisim az sonra hareket etti. Masanın kenarlarını izleyerek âdeta bir dikdörtgen çizdi. Sırayla hepimizin üzerinden geçti. Eşimin üzerine geldiğinde, sağ omzunun üzerinde bir dakika kadar durdu."

Beni ele geçirdi

"Eşimin heyecanı son haddindeydi. Hemen yere diz çöktü. Kollarını çapraz bir şekilde kavuşturarak ellerini omuzlarına koydu. 'Oh Tanrım, bu, beni ele geçirdi', diye haykırdı."

Sandalye içinden geçti

"Şu anda bunları anlatırken bile, hâlâ o anın dehşetini yaşıyorum. Birden sandalyemi kaptığım gibi bu garip nesneye doğru savurdum. Sandalye sanki onun içinden geçerek, hızla eşimin arkasındaki duvara çarptı. Kısa bir zaman sonra hayalet silindir yeniden hareketlenerek, biraz daha yükseldi ve pencereye yöneldi. Pencerenin önüne gelince de birden kayboldu."

Görünmeyen domuz

1908'de İngiliz Psişik Araştırmalar Kurumu (SPR), bir hayalet domuz olayını inceledi. Olay 1907'de İngiltere'nin Berkshire yöresinde bir köy olan Hoe Benham'da oldu. 2 Kasım 1907 günü **Oswald Pittman** ve **Reginald Waud** adında iki genç, evlerinin bahçesindeki tahtaperdeyi boyuyorlardı. Saat 10 civarında eve sütçü geldi. Pittman sütçüyle konuşurken, karşıdaki toprak yoldan, arkadaşı Bayan **Clarissa Miles**'ın geldiğini gördü. Clarissa'nın yanında son derece iri, kocaman burunlu beyaz bir domuz vardı.

"Ne domuzu!"

Waud bahçeye çok düşkündü. Bunu bilen Pittman, domuzun da Clarissa ile birlikte içeri gireceklerini anlayınca hemen bahçe kapısını kapattı. Domuzu içeri sokmaması için de Clarissa'yı uyardı. Clarissa "ne domuzu" der gibilerinden çevresine bakındı.

Nitekim, bahçe kapısının önüne geldiğinde yalnızdı. Pittman'a ve Waud'a ısrarla yanında bir domuz olmadığını anlatmaya çalıştı. Olsaydı bile en azından domuzun kendine özgü homurtusunu ya da ayak seslerini duymaması mümkün değildi.

Kimse görmemişti

Fakat Oswald ile Reginald da domuzu gördüklerini iddia ediyorlardı. Bunun üzerine hep birlikte toprak yola çıktılar. Yerde domuzun ayak izlerini aradılar. Hiçbir şeye rastlamadılar. Hatta yolda rastladıkları çocuklara o gün herhangi bir domuz görüp görmediklerini sordular. Fakat hiç kimse domuz filan görmemişti.

Amerikalı devlet adamı ve yazar Dr. Cotton Mather'in 1702'de yazdığı Görünmeyen Dünyaların Harikaları adlı kitapta söz edilen hayalet gemi. Gemi Amerika'dan yola çıktı ve İngiltere'ye gidecekti. Fakat kayıtlara göre İngiltere'de ulaşması gereken limana hiç gelmedi. Bir daha da haber almak mümkün olmadı Birkaç ay sonra limandaki birçok kişi, gökyüzünde, bulutların arasında kayıp gemiyi gördüklerini ileri sürdüler. Onlara göre, gemi bulutların içinde alabora oldu ve kayboldu (sağda).

Başkaları da görmüş

Pittman ve Waud bir zaman sonra, birkaç aylığına Londra'ya gittiler. Orada Psişik Araştırmalar Kurumu'nun bir üyesine, yaşadıkları bu tuhaf olayı anlattılar. Şubat ayında tekrar Hoe Benham'a döndüler. Köydeki herkes iki arkadaşın başından geçen bu olayı konuşuyordu. Bu olayla birlikte, köyde birçok kişinin bu tür olaylara tanık olduğu ortaya çıktı.

Böylece, Hoe Benham'ın, hayalet tezahürleri bakımından yoğun bir birikime sahip olduğu anlaşıldı. Bazı kişiler de bu tür olayların, bir zamanlar yörede yaşayan ve sonradan intihar ederek yaşamına son veren **Tommy King** adında bir çiftçiden kaynaklandığını düşünüyordu. King'in çiftliği, söz konusu toprak yolun üzerindeydi ve 1892'de yıkılmıştı.

Koyun, dana ve köpek

1873'te Barrett aynı yerde bu kez, yeri eşele-

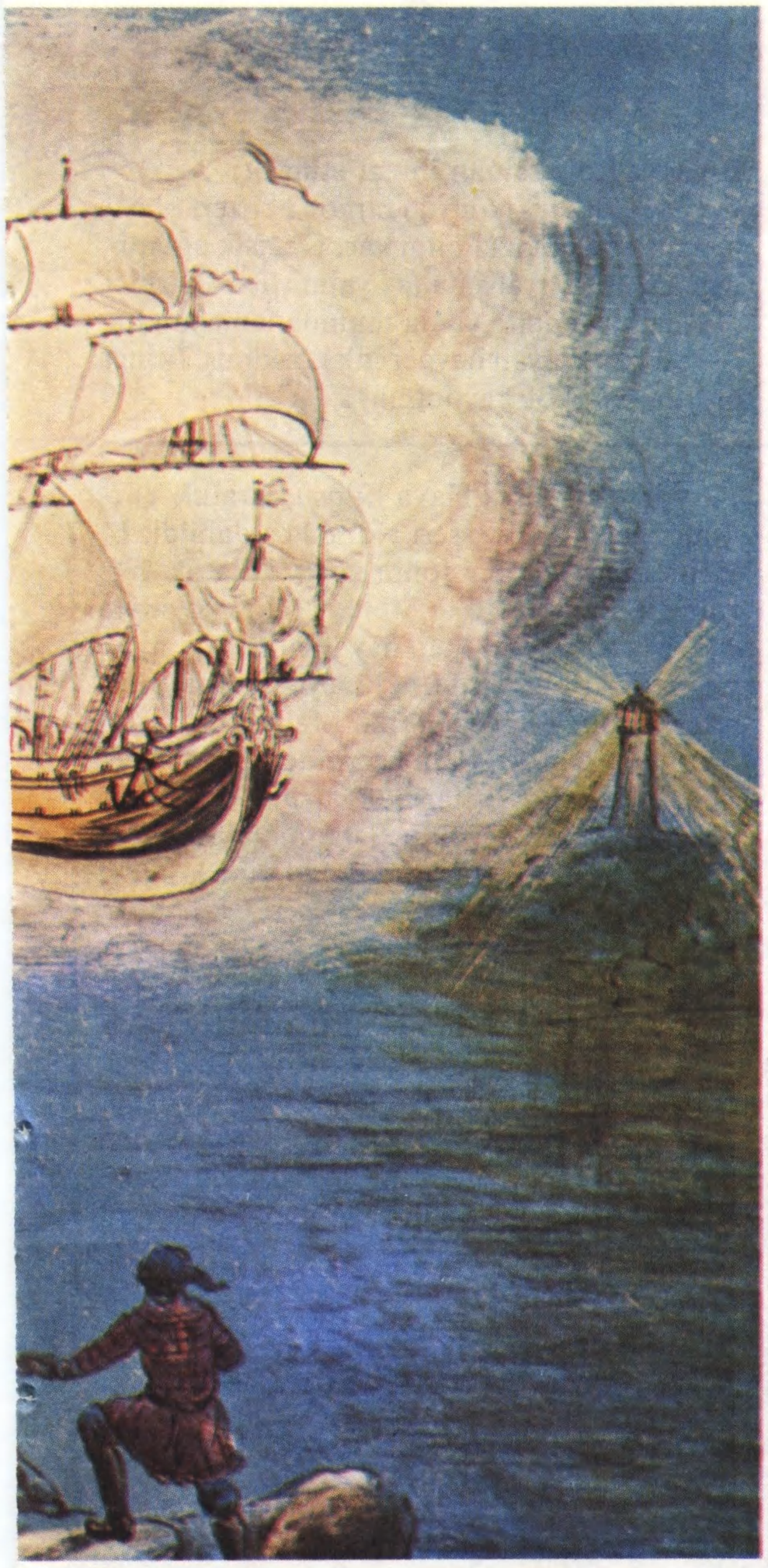

Lyall Watson, Doğaüstü adlı kitabında, insan hayaletlerinin, dünya yaşamlarındaki fizik görünümleriyle ortaya çıktıklarını belirtiyor. Watson'a göre hayaletler, genellikle giyinik vaziyette ortaya çıkıyorlar (altta).

1800'lerin başında, Londra'nın Hammersmith kesiminde oturanlara korkulu anlar yaşatan bir hayaletin temsili resmi (en altta).

yen koyuna benzer bir yaratık gördü. Bir tahta parçasını hayvana doğru fırlattı. Ama tahta parçası daha yere bile düşmeden, koyun kayboldu.

Albert Thorne adında bir başka köylü de 1904 sonbaharında bir gün yine aynı toprak yolda giderken, yaprak hışırtısına benzeyen bir ses duydu. Başını çevirince otlayan bir dana gördü. Yaklaşık 75 cm yüksekliğinde ve 1,5 metre uzunluğundaydı. Az sonra Thorne'un gözlerinin önünde kayboldu.

Bir başkası da, gece vakti bir olaya tanık oldu. 1905 yılının Ocak ayı idi. Her yeri aydınlatan çok parlak bir Ay vardı. Tanık yine aynı yolda, siyah ve iri bir köpek gördü. Bu, köy papazının daha önce kaybolan köpeğine benziyordu. Onu yakalamak için ileri atıldı. Fakat köpeğe benzettiği bu hayvan, birden arka ayakları üzerinde dikilmiş bir eşeğe dönüştü. Hemen ardından bir de kaybolunca, tanık neredeyse aklını yitirecekti.

Şeytanı mı hissetti?

Bir zaman sonra Oswald, Reginald ve Clarissa bir olay daha yaşadılar. Birlikte o toprak yolda yürüyorlardı. Clarissa birden tüm benliğini saran, tanımı olanaksız bir korku duydu. Kendi ifadesine göre, şeytanın varlığını hissetmişti.

Esrarengiz bir çığlık

Biraz daha yürüdüler. Oswald'ın domuzu gördüğü noktaya geldiklerinde, üçü de, o güne kadar hiç duymadıkları çok garip bir çığlık duydular. Üstelik çevrede kendilerinden başka hiç kimse yoktu. Tabii bu çığlığın ne olduğunu öğrenemediler. Böylece başından beri bu hayalet öykülerine hiç inanmayan Reginald bile, nereden geldiği belirsiz bu çığlık ile hayalet hayvanların varlığına inanmaya başladı.

Tekinsiz evde bir deney

Bazı hayvanların, özellikle kedilerin ve köpeklerin aşırı duyarlı olmaları, normalötesi bir olay olarak nitelendiriliyor. Amerikalı parapsikolog Dr. **Robert Morris,** 1960'larda bu konuyla ilgili bir deney yaptı. Denek olarak da köpek, kedi, fare ve bir de çıngıraklıyılan kullandı. Deney, bir evin tekinsiz olduğu söylenen bir odasında yapıldı.

Morris deneyi şöyle anlatıyor: *"Köpek, odanın içine bırakıldı. Oda kapısından yaklaşık bir metre kadar içeri girmişti. Hemen hırlamaya başladı ve kapıdan dışarı fırladı. Öyle bir tavrı vardı ki, dışarı çıkmak için sanki canını dişine takmıştı. İçeri yeniden girmeyi de reddetti.*

Kedi de, odaya sahibinin kucağında getirildi. Tıpkı köpek gibi, odanın içinde belirli bir uzaklıkta yere bırakılınca, hemen sahibinin omzuna sıçradı. Sanki yerinden hiç ayrılmak istemiyormuş gibi ayaklarıyla sıkı sıkı yapıştı. Sonra yere atladı. Bu kez, odanın köşesinde bulunan bir sandalyeye çıktı. Oradan alınıncaya kadar, tıslayarak ve ağzından salyalar akarak çevresine bakındı.

Yılan ise içeri bırakıldığında, kedinin üzerine çıktığı sandalye hemen dikkatini çekti. Saldırgan bir tavrı vardı. İki dakika sonra, başını pencereye çevirerek yavaşça hareket etti. Sonra geri döndü. Tekrar eski yerine geldi. Yaklaşık beş dakika kadar son derece tedirgin ve tetikte bir tavır aldı. Fare ise bu tepkilerin hiçbirini göstermedi."

Bir zaman sonra dört hayvana da, başka bir odada aynı deney uygulandı. Bu kez davranışları gayet normaldi.

Bu deneyde de olduğu gibi, hayvanların bu ve benzeri davranışlarının nedeni bilinmiyor. İnsanlarda olmayan bu tür özellikleri nasıl açıklamalı? Bunun yanı sıra cisimlerin ya da hayvanların hayaletleriyle ilgili, dünyanın çeşitli yerlerinde tanık olunmuş yüzlerce olay var. Tüm bunlar halen gizemini koruyor.

Uçandairelerle randevu

UÇAKLARIN GÖKYÜZÜNDE uçandairelerle karşılaşmaları çok yaygındır. Özellikle askeri uçakların yaptıkları birçok uçandaire gözlemleri var. Bu durum bilgi edinmeyi güçleştiriyor. Çünkü, herkes bilir, askeri güçler bilgileri dışarıya vermeyi pek sevmezler. Fakat onlar gerekli bilgileri kendileri için top-

Aşağıdaki uçandaire olaylarını yaşayan pilotların bu alanda deneyimli oldukları da biliniyor.

lamayı hiçbir zaman ihmal etmezler.

Aşağıdaki iki olayda birçok benzeri olaya nazaran daha fazla bilgi var. Değişik araştırmacılar titiz çalışmalar yapmışlar. Birinci olayda, uçandaire ya da tanımlanamayan bir cisimle karşılayan havacı çok korkmuş. İkinci olayda da pilot kaybolmuş...

Fotoğraf çekemedi

Birinci türden yakın karşılaşma: İngiltere, Essex, Southend-on-Sea, 14 Ekim 1954.

14 Ekim 1954'te Hava Yüzbaşı **James R. Salandin,** çifte tepkili savaş uçağı Meteor'la uçuyordu. Essex'te Southend-on-Sea'nin üzerindeyken, ne olduğunu saptayamadığı uçan bir cisimle karşılaştı. Bir çarpışmayı son anda önledi.

Başlangıçta bir şey yoktu

James Salandin, "hafta sonu" pilotlarından biriydi. Middlesex Hava Filosu, Krallık Yardımcı Hava Kuvvetleri No. 604'e dahildi. 14 Ekim günü öğleden sonra görevli olarak çağrılmıştı. Saat 16.15'te Meteor Mark 8 jetiyle Essex North Weald'ten havalandı. Gök masmaviydi. Bulutsuzdu. Güneye doğru yükseldi. Çok geçmeden iki Meteor'un daha uçtuğunu gördü. Onun üzerinde, arka arkaya gidiyorlardı. Arkalarında uzun dumanlar bırakıyorlardı. Yüzbaşı Salandin iki uçağın geçişini seyretti. Bu arada aletlerini kontrol etti.

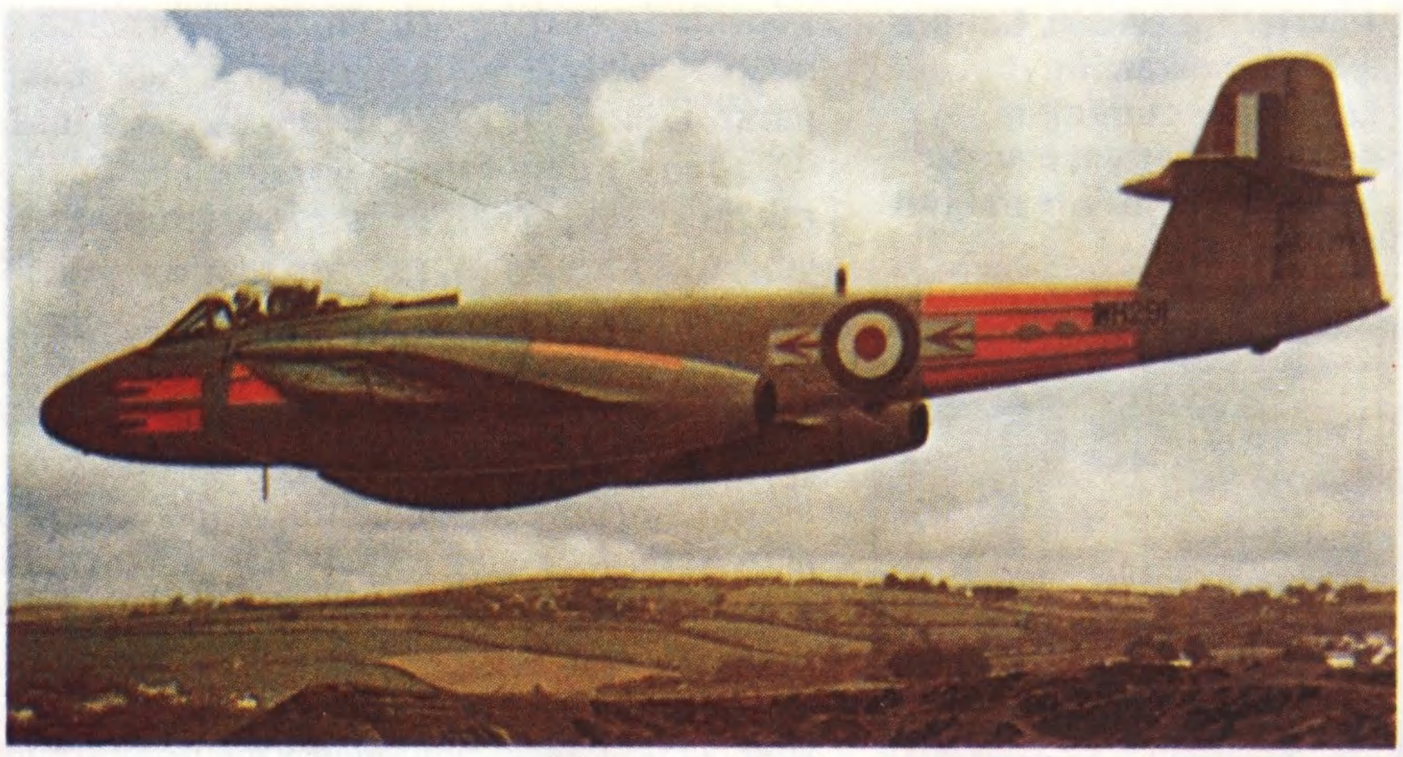

2 yuvarlak cisim

Southend'in üzerindeydi. 4880 metre yükselmişti. İki tane yuvarlak cisim gözüne ilişti. Şaşırdı. Meteorlarla ters bir yöne gidiyordu. Aralarından hızla ileri atılmıştı. Cisimlerden biri gümüş rengindeydi. Ötekiyse altın sarısıydı. Gözden kaybolduncaya kadar Salandin onlara baktı.

Üzerine geliyor

Araçlarını kontrol etti. Sonra gözlerini önün-

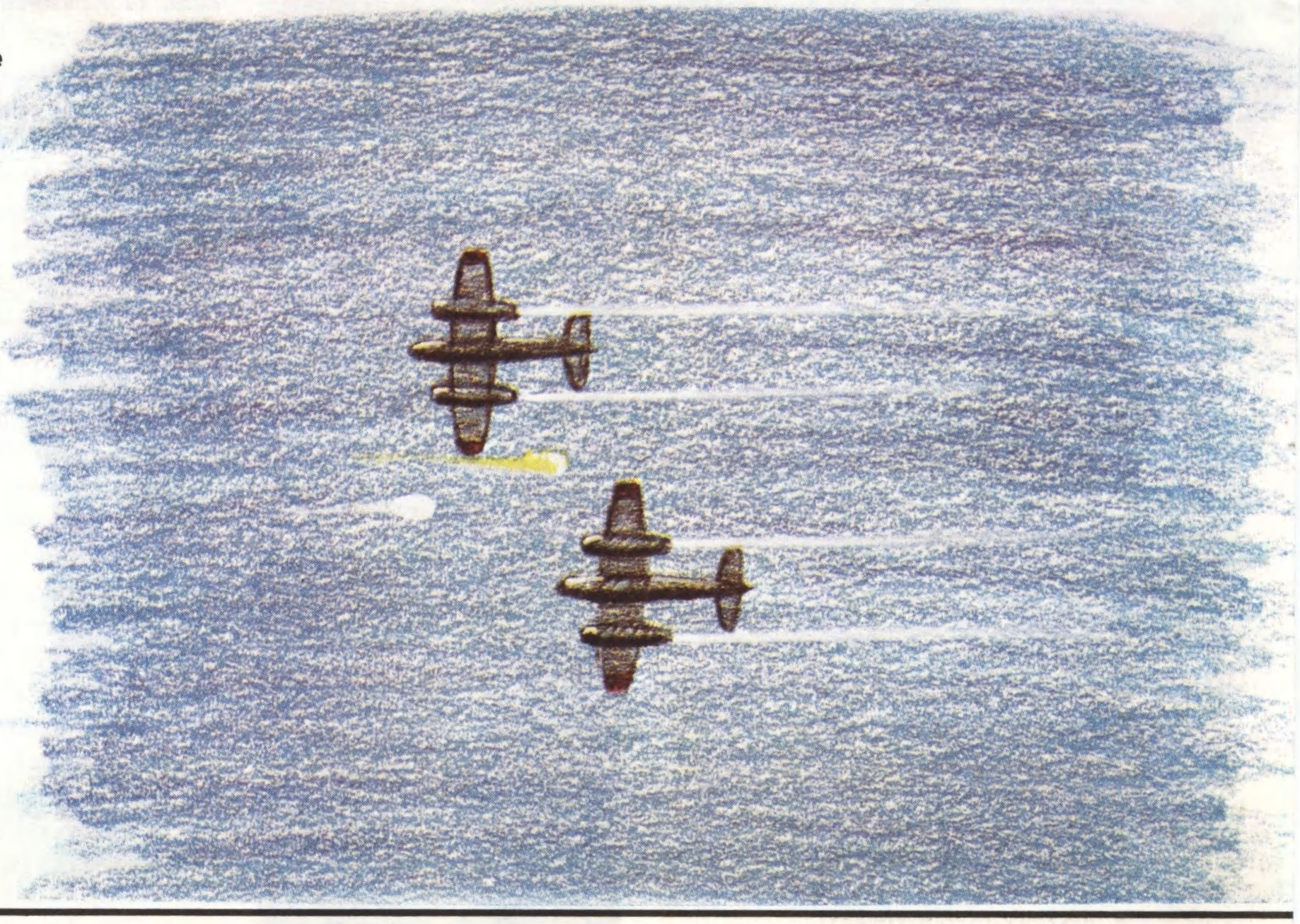

Bir Gloster Meteor Mark 8 savaş uçağı. 1950'den 1958'e kadar bu uçak Kraliyet Hava Kuvvetleri tarafından gündüzleri avcı uçağı olarak kullanıldı. Hava Yüzbaşı James Salandin, ulusal hava savunma ağında, uluslararası balistik füzelerinden önceki günlerde bunlardan biriyle uçuyordu. Düşman bombalarının İngiltere hedeflerine ulaşmasını engelliyordu (üstte).

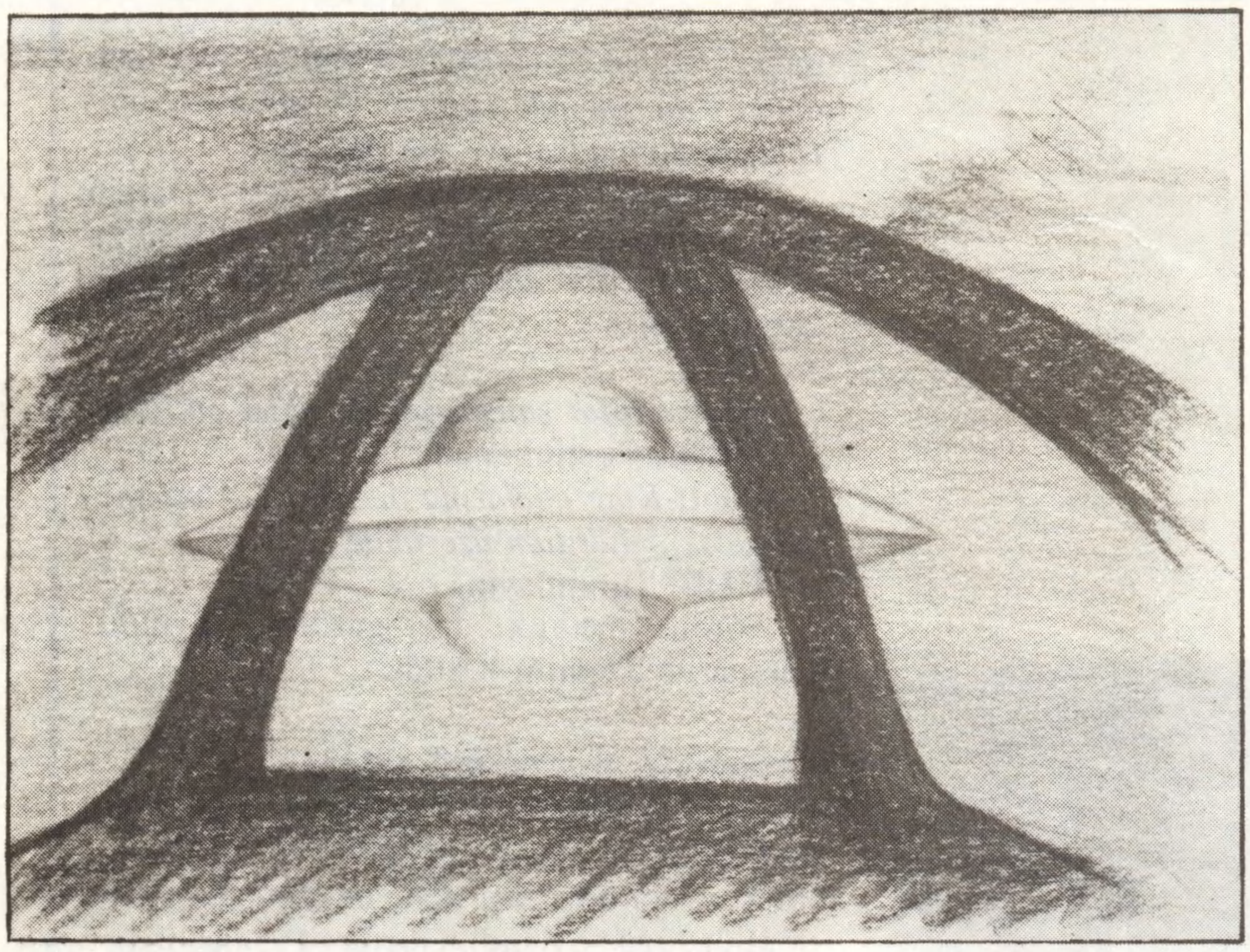

deki havaya çevirdi. Gümüş renkli bir cisim hızla ona doğru geliyordu.

Ortasında, fincan tabağına benzeyen iki şişkinlik vardı. Bunun altı da bir çörek gibi kıvrıktı. Çok uzakta olmaması gerekiyordu. Uçandaire büyük bir hızla gidiyordu. Son dakikada yolunu değiştirdi. Jetin sol yanından geçti. Böylelikle ona önünden çarpmayı engellemiş oldu.

Fotoğraf çekemeden

Yüzbaşının uçağı kötü sarsılmıştı. On dakika kadar daha uçtu. Sükûnetini yeniden elde etti. Başından geçeni yer kontrole bildirdi. Sonra canı sıkıldı. Savaş uçaklarının belirli malzemelerinden biri olan fotoğraf makinesinin dolu olduğu aklına geldi. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki, düğmeye basacak zaman bulamamıştı. Uçandaireler bilimi konusunda kanıt oluşturabilecek değerli bir fırsatı kaçırmıştı.

"Şu anda üzerime doğru geliyor"

İkinci türden yakın karşılaşma: Avustralya, Bass Boğazı, 21 Ekim 1978.

Avustralya'da Melbourne'da Moorabbin Güney Hava Hizmetleri'nin Cessna 182 hafif uçağı 21 Ekim 1978 akşamı kayıplara karıştı. Bass Boğazı'nı geçerken olağanüstü durumlara karşı önlem alan aygıtlar çalıştı. Hava Kuvvetleri'ne ait bir uçakla Deniz Kuvvetleri'ne ait bir keşif uçağı araştırmalarına başladılar. Bir kaza olduğu yeteri kadar belliydi. Olaydaki boşlukların dolması için zamanın geçmesi gerekiyordu...

Haber yayılıyor

Ancak, 24 saat içinde durum değişti. Kazayla ilişkili olarak şurada burada ne olduğu kestirilemeyen uçan bir cisim görüldüğü fısıldanıyordu. Bundan sonraki 12 saat içinde Avustralya basını olaydan söz etti. 23 Ekim Pazartesi günü, büyük başlıklarla uçağın kaybolduğu bildirildi. Halkı heyecanlandıran olay, kıtadan kıtaya yayıldı. Örneğin aynı gün Amerika'da Philadelphia'da sabah haberleri veren radyoda yayınlandı.

Frederick Valentich'in uçtuğuna benzeyen bir Cessna 182. Çok satılan 182'ler dayanıklı ve güvenilir olmalarıyla ün yaptılar (altta).

9 aylık pilot

Pilot **Frederick Valentich** yirmi yaşındaydı. Melbourne'da Avondale Tepeleri'nde yaşıyordu. Uçma belgesini alalı henüz dokuz ay olmuştu. Ancak uzman bir pilot olarak kabul ediliyordu. Kendisi Havacılık Eğitim Birliği'nde eğitmendi. Aslında, gece uçuşu yapması için ona izin verilmişti. Gündüz birçok kez uçmuştu. Ne var ki, hava kararıktan sonraki ilk uçuşuydu. Melbourne'a saat 22.00'de dönmeye niyetliydi.

Gazetede yazılanlar

Valentich, 18.19'da Cessna ile havalandı. 19.00'da Otway Burnu'nun üzerinden geçti. Burada bir fener vardır. Rüzgâr kuzeybatıdan

esiyordu. Görüş mesafesi çok iyiydi. 19.06'da Melbourne Uçuş Hizmetleri yer kontrolüyle bağlantı kurdu. Uçuş Hizmetleri'nin kayda geçirdiği konuşmadan bazı parçalar, Avustralya gazetelerinde yayınlandı. 23 Ekim sabahı Sun ve Australian gazetelerinde şunlar yazıyordu:

19.06:

Pilot: *Uçtuğum bölgede, 1500 metre aşağıda bilinen hiçbir sefer var mı?*

Uçuş Hizmetleri Birimi: Hayır. Bilinen hiçbir sefer yok.

Pilot: *1500 metre aşağıda büyük bir uçak var gibi.*

UHB: Ne gibi bir uçak?

Pilot: *Saptayamıyorum. İniş ışıklarına benzeyen parlak, dört ışığı var... Uçak tam üzerimden gitti, yaklaşık 300 metre yükseğimdeydi.*

UHB: Büyük uçak saptandı mı?

Pilot: *Evet. Hızla uçuyor. Yakınlarda hiç RAF uçağı var mı?*

UHB: Hayır.

Pilot: *Melbourne, doğudan doğru bana yaklaşıyor. Bir çeşit oyun yapıyor gibi. Uçuş hızını kestiremiyorum.*

UHB: Hangi yüksekliktesiniz?

Pilot: *1400 metre.*

19.09:

UHB: Uçağı saptayamadığınızı onaylayabilir misiniz?

Pilot: *Evet. Bu bir uçak değil. Bu...(kesinti)*

UHB: Uçağı tarif edebilir misiniz?

Pilot: *Hızla geçti. Uzun bir biçimi var. Daha fazlasını saptayamıyorum... Şu anda üzerime doğru geliyor. Sabit gibi gözüküyor. Ben döndükçe o da tepemde dönüyor. Yeşil bir ışığı var. Dışında da madeni bir ışık parlıyor.*

Valentich, daha sonra yer kontrole cismin yok olmuşa benzediğini söyledi. Kontrol ona bölgede hiçbir askeri uçağın bulunmadığı yanıtını verdi.

19.12

Pilot: *Motor çalışmıyor ve sesler çıkıyor.*

UHB: Niyetiniz nedir?

Pilot: *King adalarına ilerlemek... bilinmeyen uçak şimdi tam üzerimde.*

UHB: Tanımlayın.

Sonra "metalik" bir gürültü duyuldu. Cessna ile bağlantı kesildi.

Yabancılar ödünç mü aldılar?

Olayın uçandaireyle bağlantısı olmadığını açıklamak için çeşitli girişimlerde bulunuldu. Pilotun yönünü şaşırdığı, uçağını ters yöne döndürdüğü söylendi. Gördüğü ve uçandaire sandığı ışıklar, kendi uçağının ışıklarının denize yansımasıydı. Ya da Otway Burnu'ndaki veya King adalarındaki fenerin ışıklarıydı.

Tecrübeli pilotlara göre, böyle bir açıklama bir uçandaireyle karşılaşma kadar olağandışıydı. Çünkü pilotla yapılmış altı dakikalık bir konuşma vardı. Bu konuşmada birçok kez ışıklardan söz etmişti. Ayrıca da bu tip bir uçak ancak 30 saniye boyunca baş aşağı uçabilirdi. 30 saniye sonra motoruna benzin gelmezdi.

Babasının inancı

23 Ekim'de pilotun babasıyla görüşüldü. Uçandairelere inananların teorilerinden teselli arıyor gibiydi. **Guido Valentich,** oğlunun uçandaireler konusunda çok şeyler okuduğunu, onun uçandairelere inandığını söyledi. Babası, oğlunun gezegenlerarası ziyaretçilerce ödünç alındığı inancındaydı.

Araştırmacılar ne diyor?

Avustralyalı araştırmacı **Bill Chalker, Flaying Saucer Review**'da bu konuda bir yazı yayınladı. Frederick Valentich'in 'uçmak için yaşadığını' belirtti. Öne sürülen tuhaf fikirler, bir pilot olarak onun meslek onurunu zedelemeyecekti. İlerlemesini de etkilemeyeceklerdi.

Böylece, olası açıklamalardan biri onun bir uçandaireyle karşılaşmış olduğudur. O kadar heyecanlanmış ve telaşlanmıştı ki, uçandaireyle çarpışmıştı. Sonra da denize düşmüştü. İzi de kalmamıştı. Ya da şaka yapıyordu. Chalker, tüm bunlardan şu sonucu çıkarmaktadır: *"Onun şaka yaptığı da göz önünde tutulmalıdır. Bir gün Frederick Valentich sağ ve sıhhatli olarak geri dönebilir. Ama, zaman geçtikçe, bu ihtimal giderek azalmaktadır."*

Tarsus'ta yaşadığı sanılıyor

Kader-kehanet peygamberi

Kader ya da kehanet peygamberi diye bilinen Danyal Peygamber, İncil'de, Tevrat'ta yer aldığı gibi, birçok İslâm kaynağında da yer alıyor. Arkadaşımız Ata Nirun, konuyu inceledi.

HALİFE HZ. ÖMER zamanında, İslam komutanlarından **Ebu Musa Eşari** Tarsus'a geliyor. Kenti işgal ediyor, kendisine kıymetli eşyaların bulunduğu bir yeri gösteriyorlar. Komutan burada, bir tabut görüyor ve açtırıyor. Tabutun içinden, bozulmamış bir insan bedeni çıkıyor. Parmağında bir yüzük bulunuyor. Yüzükte iki aslan arasında duran bir çocuk kabartması gören İslam bilginleri, bu kişinin **Danyal Peygamber** olduğunu söylüyorlar. Ceset, tabuttan çıkarılıyor, İslami törelere göre toprağa veriliyor, yüzük ise Halife'ye gönderiliyor.

Geleceği bilen peygamber

Ebu Musa Eşari'nin Danyal Peygamber'i gömdürdüğü yer bugün, Tarsus'ta Danyal Peygamber Camisi'nin içinde yer alıyor. Halk, burayı kutsal kabul ederek ziyaret ediyor. Yapılan ziyaretlerdeki amaç, kaza ve kaderin bilinmesi yani geleceğin öğrenilmesi. Dilekler hep bu yönde. Çünkü o, geleceği bilen, rüyaları yorumlayan kutsal bir kişi olarak tanınıyor.

Danyal Peygamber'in kehanetleri

Danyal Peygamber, Tevrat'ta özel bir yere

sahip. Kendisinin sürgün olarak Babil'e gönderildiği anlatılıyor. Tarihsel isimlere bakılırsa, Babil Kralı **Nabukadnezar** ile Pers Kralları **Kurus** ile **Darius**'un dönemi olsa gerek.

Peygamber, yaptığı rüya yorumlarıyla ve kehanetleriyle kralların dikkatini çekiyor. Onun tek Allah kavramını anlatmaya başlaması üzerine, kendisini, aslanların arasına atıyorlar. Aslanlar ona dokunmayınca, kutsallığına inanılıyor. Hayatta kalan Danyal Peygamber, krallara insanlığın geleceği hakkında bilgiler veriyor. İslami düşünceye göre Allah kendisine bu yeteneği layık görmüş. Ayrıca da onun bu yeteneği kazanması hiç de kolay olmamış.

Danyal Peygamber'in isteği

Danyal Peygamber, Allah'a dua ederek kendisine, gelecek bilgisinin verilmesini diler. Ama, bu dileği reddolunur. Zira, Danyal bu bilgiyi vahiy yoluyla istemiştir. Oysa, vahiy Resullere, yani **Hz. Musa, Hz. İsa** ve **Hz. Muhammed** gibi kutsal kitaplarla insanlığa yeni dinler getiren peygamberlere verilen bir güçtür.

Geleceğin sırrının bilinmesi, insanlar için uygun değildir. Çünkü, herkes ne olacağını bilir, üzüntülere ve sevinçlere boğulur. O zaman da, yaşamın hiçbir anlamı kalmaz.

Danyal Peygamber'in kehanetleri

Danyal Peygamber'in gelecekle ilgili sözleri, Tevrat'ın kendisi ile ilgili bölümünde yer alıyor. Bunların en önemlisi, Babil'le ilgili. Babil'in Yunanlılar tarafından işgal edileceğini bildiriyor. Bu çıkmıştır, çünkü Babil'e onun yaşadığı dönemden, yaklaşık iki yüzyıl sonra, **Büyük İskender** gelecektir.

Dünyanın sonu

Danyal Peygamber'in, dünyanın sonuyla ilgili kehanetleri olduğu da söyleniyor. Tevrat'ta bu şekilde yorumlanan ayetler şöyle:

"Son geldiğinde, güney kralı çarpışacak. Ona karşı, kuzey kralı cenk arabaları ve gemileriyle kasırga gibi gelecek ve memleketleri basacak. Edom kurtulacak (Edom, bazı görüşlere göre Türkiye'dir). Mısır yok olacak, Afrikalılar kuzeye yürüyecek. Doğudan ve batıdan kötü haberler gelecek. Birçoğu kendilerini temizleyip, ağartacaklar ve tasfiye olacaklar. Kötüler kötülük edecekler, kötülerden hiçbiri anlamayacak ama iyiler anlayışlı olacaklar. Sen, ey Danyal, sonun vaktine kadar, bu sözleri sakla ve kitabı mühürle. Birçok adamlar araştıracaklar ve bilgi çoğalacaktır."

Suçlu biz olacağız

Bu durumda Danyal Peygamber'in de, diğer ünlü, geleceği bildirenlerin de kehanetleri gerçekleşirse, tek suçlu bizler olacağız. Yani, dünyamızı yine bizler kendi ellerimizle yok edebileceğiz.

Danyal Peygamber, Tarsus'ta kendi adını taşıyan camide yatıyor (üstte).

Danyal Peygamber'in Tarsus'taki ünlü mezarı, yıllardan beri sayısız insan tarafından ziyaret ediliyor. Gelenler, geleceklerini öğrenmek için adakta bulunuyorlar (sağda).

Aslında, çağımız insanı için, artık bu kutsal kehanetlere pek gereksinme yok gibi. Çünkü, insan aklı, geçmişe oranla büyük gelişimler gösterdi. En inançsız insan bile günümüzdeki kötülükleri ve çıkarların doğurabileceği dünyasal felaketleri kolayca öngörebilir.

Bilinmeyeni bilmek

Tarsus'taki küçücük bir mezar, insanı bu noktaya kadar getirebiliyor. Belki de, bu tür yerlerin var olmasındaki gerçek amaç, önce o kişi hakkında düşünmek, sonra da bu bilgilere erişebilmek içindir. Bir başka deyişle de, bilinmeyenin bilinmesi belki de günümüz insanının içinde yaşadığı gerçeğe paralel bir biçimde ortaya çıkacaktır.

Daha fazla bilgi için:

Kitabı Mukaddes, Kitabı Mukaddes Şirketi, İstanbul, 1976.
Meydan Larousse, Cilt 3, Danyal Peygamber, Meydan Yayınevi.
Cemal Anadol, Anadolu'yu Aydınlatanlar, Melda Yayınevi, 1984.